

(14) ความผิดฐานปลอมแปลงเงินตรา รวมทั้งการปลอมเงินตราและแปลงเงินตรา การออกและจำหน่ายเงินตรา ปลอมหรือแปลง ตลอดทั้งการฉ้อโกงในการเลือกตัวอย่างสำหรับสอบอัตราเนื้อบริสุทธิ์และน้ำหนักของเงินตรา

(15) ความผิดฐานปลอมหรือแปลงพันธบัตร ธนบัตรแห่งทบวงการเมือง หรือธนบัตรแห่งธนาคาร หรือหลักทรัพย์แห่งทบวงการเมืองหรือเอกชน ฐานออกหรือจำหน่ายพันธบัตร ธนบัตรหรือหลักทรัพย์ที่ได้ปลอมหรือแปลงดังกล่าวแล้วฐานปลอมหนังสือหรือโทรเลขและใช้หนังสือโทรเลข พันธบัตร ธนบัตร หรือหลักทรัพย์ที่ได้ปลอมประดิษฐ์ขึ้นหรือแปลงดังกล่าวแล้ว

(16) ความผิดฐานปลอมหรือแปลงตราประทับ ตราตี ตราดุน เครื่องหมายตัวสำหรับการขนส่งบุคคลหรือสิ่งของ บัตรตราไปรษณีย์หรือบัตรตราอย่างอื่น ซึ่งผิดกีดต ฐานใช้วัตถุที่ปลอมหรือแปลงดังกล่าวแล้ว ฐานใช้ตราประทับ ตราตี ตราดุน และเครื่องหมายที่แท้จริงในทางที่เสียหายฐานเอาชื่อของผู้ประพันธ์ หรือเครื่องหมายลักษณะเฉพาะใด ๆ ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้เป็นเครื่องแสดงสิ่งประพันธ์ของตนไปติดศิลปวัตถุวรรณกรรมหรือดุริยางคกรรมใด ๆ โดยจงใจร้ายหรือเจตนาฉ้อโกง ฐานขายแสดงเพื่อขาย มีไว้ในร้าน หรือนำเข้ามาในอาณาเขตเพื่อขาย ซึ่งวัตถุต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว

(17) ความผิดฐานพยาน และผู้เชี่ยวชาญ หรือล่ามเบิกความเท็จ ฐานจัดหาพยาน ผู้เชี่ยวชาญ หรือล่ามมาเบิกความเท็จ

(18) ความผิดฐานให้คำสาบานเท็จ

(19) ความผิดฐานเจ้าพนักงานทบวงการเมืองใช้อำนาจและตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือยกยอกทรัพย์สิน และฐานให้สินบนแก่เจ้าพนักงานทบวงการเมือง

(20) ความผิดฐานล้มละลายโดยเจตนาฉ้อโกง และฐานกระทำการฉ้อโกงในการล้มละลาย

(21) ความผิดฐานจงใจกีดขวางการจราจรแห่งขบวนรถตามทางรถไฟโดยเอาสิ่งของใด ๆ ไปวางไว้ โดยทำการใด ๆ ให้รางหรือสิ่งค้ำจนรางคลาดเคลื่อน โดยเอาเหล็กยึดรางหรือหมุดออกเสีย หรือโดยวิธีอื่นใดที่จะให้ขบวนรถหยุดหรือตกราง

(22) ความผิดฐานวางเพลิงโดยจงใจ

(23) ความผิดฐานทำลายสิ่งปลูกสร้าง เครื่องกลไอน้ำ หรือเครื่องโทรเลข ฐานทำลายหรือกระทำให้เสื่อมเสียแก่ที่ฝังศพ อนุสาวรีย์ ศิลปวัตถุ หลักทรัพย์แห่งทบวงการเมืองหรือ

เอกชนฐานทำลายหรือกระทำความเสียหายแก่สังหาริมทรัพย์ โดยใช้อำนาจด้วยกำลังกายหรือ
ขู่ข่มฐานทำลาย หรือทำความเสียหายแก่สินค้าหรือวัตถุสำหรับการใช้ในการประดิษฐกรรมโดย
จงใจร้ายหรือเจตนาฉ้อโกง

(24) ความผิดฐานทำลาย และกระทำความพินาศแก่ผลเก็บเกี่ยวพืชพรรณต้นไม้หรือไม้
ตอนต่อ

(25) ความผิดฐานทำลายเครื่องอุปกรณ์ในการเกษตรกรรม ทำลายหรือวางยาพิษแก่
ปศุสัตว์หรือสัตว์อื่น ๆ

(26) ความผิดฐานขัดขวางต่อการดำเนินงานโยธาสาธารณะ

(27) ความผิดฐานนายเรือละทิ้งเรือค้าขาย หรือเรือจับสัตว์น้ำ เว้นแต่กรณีการละทิ้ง
ที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายของประเทศทั้งสอง

(28) ความผิดฐานนายเรือ หรือพนักงานและลูกเรือทำเรือเกยติดตื้น ทำเรือพินาศ
หรือทำลายเรือ หรือนายเรือพาเรือสินค้าหรือเรือจับสัตว์น้ำไปโดยทุจริต ฐานเอาของบรรทุก
ของบริโภคหรือเอาของประจำเรือโยนทิ้งน้ำหรือทำลายเสียทั้งหมด หรือแต่บางส่วนโดยไม่จำ
เป็นฐานเดินเรือนอกทาง ฐานกั๊ยเงินโดยเอาตัวเรือ หรือเสบียงประจำเรือหรือของประจำเรือ
เป็นประกันโดยไม่จำเป็นหรือจำนำ หรือขายสินค้า หรือเสบียงอาหาร หรือลงบัญชีค่าชำรุด
เสียหาย หรือค่าใช้จ่ายเท็จฐานขายเรือโดยมิได้รับอำนาจพิเศษ เว้นแต่กรณีที่เป็นเรือใช้เดิน
ไม่ได้แล้ว ฐานลักทรัพย์ในเรือ ฐานปลอมแปลงของบริโภค หรือสินค้าในเรือโดยการเจอปน
วัตถุที่ให้โทษ ฐานพนักงานและลูกเรือมีจำนวนมากเกินกว่าหนึ่งในสามของพนักงาน และลูกเรือ
ทั้งหมดทำร้ายหรือต่อสู้นายเรือ โดยใช้อำนาจด้วยกำลังกาย และด้วยการประทุษร้าย ฐานขัด
คำสั่งด้วยการประทุษร้ายในเมื่อนายเรือหรือพนักงานเรือได้สั่งเพื่อความปลอดภัยแห่งเรือหรือ
ของบรรทุก ฐานสมคบกันทำลายความปลอดภัย เสรีภาพ หรืออำนาจบังคับบัญชาของนาย
เรือ ฐานคนเรือหรือผู้โดยสารยัดเรือ โดยวิธีฉ้อโกง หรือโดยใช้อำนาจด้วยกำลังกายต่อนายเรือ

(29) ความผิดฐานรับของโจร ที่ได้มาโดยอาศัยการกระทำผิดอาญาอย่างหนึ่งอย่างใด
ดังที่มีบัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

ความผิดต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้นนี้ให้รวมทั้งความผิดฐานสมรู้ร่วมคิด และความผิดฐาน
พยายามกระทำความผิดเช่นนั้นด้วย ในเมื่อความผิดนั้น ๆ เป็นอันต้องโทษตามกฎหมายของ
ประเทศทั้งสอง

ในการพิจารณากระทำผิดอาญาทั้งหลายดังกล่าวแล้วนั้น จะส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่กัน ได้ก็แต่เมื่อกระทำผิดเช่นเดียวกัน เป็นอันต้องโทษตามกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอให้ส่ง ตัวข้ามแดน

ข้อ 3

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะไม่ส่งให้แก่กัน

1. ถ้าหากว่า นับแต่เวลากระทำผิดดังกล่าวหา หรือเวลากระทำถึงที่สุดในการฟ้อง หรือการพิพากษาลงโทษเป็นต้นมา ตามกฎหมายแห่งประเทศที่ผู้ต้องคดีได้หลบหนีเข้ามาอาศัย อยู่เป็นอันหมดอายุความที่จะฟ้องหรือลงโทษได้แล้ว ในขณะที่อาจส่งตัวให้ไปได้แล้ว

2. เมื่อคำขอให้ส่งตัวเป็นคำขอสำหรับการกระทำอันเดียวกันกับผู้ที่ถูกขอตัวได้ถูก ฟ้องและศาลได้ยกฟ้องแล้ว หรือยังกำลังถูกฟ้องอยู่ หรือศาลได้พิพากษาพิจารณาเสร็จไป แล้วในประเทศที่ได้รับคำขอให้ส่งตัวข้ามแดน

ข้อ 4

ถ้าผู้ที่ถูกขอตัวถูกฟ้องหรือต้องคำพิพากษาลงโทษในประเทศที่ได้รับคำขอสำหรับ ความผิดอย่างอื่น นอกจากความผิดที่ถูกขอให้ส่งตัวข้ามแดนแล้ว การส่งตัวข้ามแดนนั้นจะรอ ไว้จนกว่าจะเสร็จการพิจารณาหรือในกรณีที่ต้องคำพิพากษาลงโทษ จนกว่าจะได้รับโทษครบ กำหนดแล้วก็ได้

ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกขอตัวจะได้ถูกฟ้อง หรือกักขังอยู่ในประเทศเช่นว่านี้ เนื่องจากความ ผูกพันตามสัญญาที่มีต่อเอกชนก็ตาม แม้กระนั้นก็ต้องส่งตัวข้ามแดนให้แก่กัน

ข้อ 5

การส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะไม่ส่งให้แก่กัน ถ้าหากว่าประเทศที่ได้รับคำขอเห็น ว่าความผิดที่ขอให้ส่งตัวข้ามแดนนั้นเป็นความผิดทางการเมือง หรือเป็นการ กระทำอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดเช่นนั้น

คนต่างด้าวที่ได้ตกลงส่งตัวข้ามแดนให้แก่กันแล้วนั้น จะต้องไม่ถูกฟ้องโดยการพิจารณา ต่อหน้าจำเลย หรือลงโทษสำหรับความผิดทางการเมืองใด ๆ ซึ่งได้กระทำก่อนที่ถูกส่งตัวข้าม แแดน หรือสำหรับการกระทำใดใดที่เกี่ยวเนื่องกับความผิดเช่นนั้น หรือสำหรับความผิดอาญา ใด ๆ ซึ่งมีได้มีบัญญัติไว้นอกอนุสัญญา

การกระทำประทุษร้ายแก่ร่างกายของประมุขแห่งรัฐต่างประเทศหรือผู้หนึ่งผู้ใดในตระกูลของผู้นั้น หากว่าการกระทำประทุษร้ายนั้นเป็นการฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือฆ่าคนตายด้วยความพยายามหรือวางยาพิษ ก็ไม่ให้อถือว่าเป็นความผิดทางการเมืองหรือเป็นการกระทำอันเกี่ยวเนื่องกับความผิดเช่นนั้น

อย่างไรก็ดี ผู้ที่ถูกส่งตัวข้ามแดนอาจถูกฟ้องหรือลงโทษสำหรับความผิดอย่างอื่น นอกจากความผิดที่ขอให้ส่งตัวข้ามแดนได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(1) ถ้าผู้นั้นร้องขอให้ชำระหรือขอรับโทษของเขา ในกรณีเช่นนี้จะต้องแจ้งคำขอนั้นไปให้รัฐบาลที่ส่งตัวข้ามแดนทราบ

(2) ถ้าผู้นั้นมิได้ออกไปจากประเทศที่ตนถูกส่งตัวให้ไปภายในเดือนที่ต่อจากวันที่ได้ถูกปล่อยตัวเด็ดขาด เว้นแต่จะได้ถูกขัดขวางไว้ด้วยเหตุสุดวิสัย

(3) ถ้าความผิดนั้นรวมอยู่ในอนุสัญญานี้ และถ้ารัฐบาลที่ตนถูกส่งตัวให้ไปได้รับความยินยอมก่อนแล้ว จากรัฐบาลที่ได้ตกลงส่งตัวข้ามแดนไปรัฐบาลที่กล่าวหลังนี้ ถ้าเห็นเป็นการสมควรจะเรียกร้องให้นำแสดงเอกสารอย่างหนึ่งอย่างใดดังได้ระบุไว้ในข้อ 7 แห่ง อนุสัญญานี้ก็ได้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อไปยังประเทศที่สามนั้น ต้องเป็นไปตามข้อบังคับอันเดียวกันนี้

ข้อ 6

การขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะต้องขอทางทูตเสมอไป หรือถ้าไม่มีเจ้าพนักงานทูตอยู่ในประเทศที่ได้รับคำขอก็ให้ขอโดยทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุลที่ประจำอยู่ในประเทศนั้น

ข้อ 7

การขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นจะต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้ ประกอบคำขอและในกรณีที่พึงมีก็ให้มีคำแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษกำกับไปด้วย

(ก) ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกขอตัวเป็นผู้ต้องคำพิพากษาแล้ว จะต้องมีส่วนคำพิพากษานั้นได้รับรองว่าถูกต้องแล้ว

(ข) ถ้าหากว่าผู้ที่ถูกขอตัวนั้นเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา จะต้องมีความจับของเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่แห่งประเทศที่ขอให้ส่งตัว หรือสำเนาหมายจับอันได้รับรองว่าถูกต้องแล้ว กับบรรดาพยานหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอ บัญญัติให้มีในเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่กัน

เอกสารเหล่านี้ ต้องให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศที่ร้องขอลงนามรับรองว่าถูกต้องแล้ว และในกรณีที่พึงกระทำ ก็ให้เจ้าพนักงานทางทูตหรือทางกงสุลของประเทศนั้นลงนามรับรองด้วย พร้อมด้วยเอกสารเหล่านี้จะต้องมี (1) สำเนา ตัวบทกฎหมายที่ใช้บังคับสำหรับเรื่องนั้น และในกรณีที่ต้องการก็ให้มีคำแปลกฎหมายนั้นเป็นภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษกำกับไปด้วย (2) ตำนานรูปพรรณของผู้ที่ถูกขอตัว หรือข้อความอื่นใดที่อาจพิสูจน์ตัวผู้นั้นได้ ทั้งนี้เท่าที่จะพึงกระทำได้

ค่าใช้จ่ายในการแปลเอกสารต่าง ๆ ที่กล่าวในวรรคข้างต้นเป็นภาษาของฝ่ายเจ้าหน้าที่ที่ได้รับคำขอนั้น ประเทศที่ร้องขอจะต้องเป็นผู้ออก

ข้อ 8

การจับผู้ที่ถูกขอตัวและวิธีดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น จะต้องเป็นไปตามบทกฎหมายของประเทศที่ได้รับคำขอ เว้นแต่จะได้มีวิธีดำเนินการพิเศษกำหนดไว้โดยชัดแจ้งในอนุสัญญา

ในกรณีที่เป็นการด่วน ก็ให้จับตัวไว้พลางก่อนในเมื่อได้รับแจ้งความส่งทางไปรษณีย์หรือทางโทรเลข ว่าได้เอกสารอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งระบุไว้ในข้อ 7 นั้นอยู่แล้วแต่มีเงื่อนไขว่า การแจ้งความเช่นนั้นจะต้องแจ้งไปยังกระทรวงการต่างประเทศของประเทศที่ได้รับคำขอนั้นตามระเบียบ

การจับไว้พลางก่อนนั้นจะคงไว้อีกต่อไปไม่ได้ ถ้าหากว่าภายในกำหนดสิบสองสัปดาห์นับแต่เวลาที่ได้จับตัวไว้แล้ว ประเทศที่ได้รับคำขอไม่ได้รับเอกสารดังที่บัญญัติไว้ในข้อ 7 แห่งอนุสัญญา

ข้อ 9

ในกรณีที่จะมีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน สิ่งทุกอย่างที่เนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาหรืออาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ซึ่งพบอยู่ในความครอบครองของผู้ที่ถูกขอตัวในขณะที่ทำการจับหรือซึ่งค้นพบในภายหลังนั้น จะต้องยึดไว้และส่งมอบให้แก่ประเทศที่ทำคำขอ ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่แห่งประเทศที่ได้รับคำขอมิคำสั่งให้กระทำเช่นนั้น

สิ่งเหล่านี้ อาจส่งมอบให้แก่กันได้ ถึงแม้ว่าการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนจะเป็นอันทำไม่ได้เนื่องด้วยผู้ที่ถูกขอตัวได้หลบหนีไป หรือได้ตายไปเสีย

อย่างไรก็ดี บรรดาสิทธิซึ่งบุคคลภายนอกได้มาแล้ว เนื่องในสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวนั้นจะต้องเป็นอันสงวนไว้ และสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องคืนให้ในกรณีที่พึงกระทำโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายอย่างใดในเมื่อคดีถึงที่สุด

ข้อ 10

ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการจับ เลี้ยงดู แลขนส่งผู้ที่ตกลงให้ส่งตัวข้ามแดนไป กับค่าฝากและค่าขนส่งสิ่งต่าง ๆ ที่จะต้องคืนหรือส่งมอบให้แก่กันตามความในข้อก่อนหน้านี้ ประเทศทั้งสองจะต้องเป็นผู้ออกในส่วนที่ได้ใช้จ่ายไปในอาณาเขตของตน

ค่าขนส่งหรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งได้จ่ายไปในอาณาเขตประเทศที่อยู่ระหว่างทางนี้ประเทศที่ทำคำขอจะต้องเป็นผู้ออก

ในกรณีที่เห็นว่าส่งตัวโดยทางทะเลดีกว่านั้น จะต้องคุมตัวผู้ที่ส่งตัวข้ามแดนไปยังเมืองท่าของประเทศที่ได้รับคำขอตามที่รัฐบาลที่ทำคำขอจะได้ระบุนมาแล้วให้ลงเรือไปโดยที่รัฐบาลนั้นเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ถ้าหากว่าภายในสองเดือนนับแต่วันที่ได้ออกส่งตัวให้แก่ประเทศที่ทำคำขอนั้นยังไม่ได้ส่งตัวไปสู่ประเทศที่ทำคำขอแล้ว จะต้องปล่อยตัวนักโทษให้เป็นอิสระไป

ข้อ 11

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยเป็นการผ่านอาณาเขตของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้แต่ละฝ่ายนั้น ถ้าผู้ร้ายไม่ใช่คนชาติของประเทศที่ผ่านไป ก็ให้ตกลงส่งตัวข้ามแดนโดยเพียงแต่แสดงเอกสารอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กล่าวไว้ในข้อ 7 จะเป็นต้นฉบับหรือสำเนาอันได้รับรองว่าถูกต้องแล้วก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่าการกระทำผิดที่ขอตัวข้ามแดนนั้นต้องรวมอยู่ในอนุสัญญานี้ และมีได้เข้าอยู่ในบทบังคับแห่งข้อ 3 และข้อ 5

ค่าใช้จ่ายในการผ่อนอาณาเขตนั้น ประเทศที่ทำคำขอจะต้องเป็นผู้ออก

ข้อ 12

ในการฟ้องคดีอาญาที่มีใช้คดีการเมือง ถ้าเห็นว่าจำเป็นจะต้องสืบพยานบุคคล ซึ่งอยู่ ณ ประเทศใดประเทศหนึ่งทั้งสองนี้ หรือจำเป็นจะต้องให้ทำการไต่สวนอย่างอื่นใดแล้วก็ให้ทำคำขอมอบกระบวนการพิจารณาไป ซึ่งในกรณีที่พึงมีก็ให้มีคำแปลภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษกำกับไปด้วย ส่งไปโดยทางทูตหรือทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุล และเว้นไว้แต่รัฐบาลที่ได้รับคำขอจะประจักษ์แจ้งว่าเป็นอันพ้นวิสัยที่จะปฏิบัติตามคำขอได้แล้ว ก็ให้อนุมัติ

ตามคำขอ โดยถือการกระทำตามกฎหมายของประเทศที่จะต้องสืบพยาน หรือทำการไต่สวนดังว่านั้น

อย่างไรก็ดี คำขอมอบกระบวนการพิจารณาเพื่อให้ค้นบ้านหรือยึดสิ่งซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำผิด หรือพยานหลักฐานนั้นจะปฏิบัติตามได้ก็เฉพาะสำหรับการกระทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่ได้ แจ้งไว้ในข้อ 2 และโดยมีข้อสงวนดังที่ระบุไว้ในวรรคสุดท้ายของข้อ 9 ข้างต้น

ค่าใช้จ่ายเนื่องในการปฏิบัติตามคำขอมอบกระบวนการพิจารณาในคดีอาญานั้น ประเทศที่ทำคำขอเป็นผู้ส่งออก

ในคดีอาญาที่มีใช้คดีการเมืองนั้น ถ้ารัฐบาลของประเทศใดประเทศหนึ่งในประเทศทั้งสองนี้เห็นว่า จำเป็นจะต้องแจ้งกระบวนการพิจารณาหรือคำพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดไปยังบุคคลใด ๆ ซึ่งอาศัยอยู่ในอาณาเขตของประเทศอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว เอกสารนั้น ๆ จะต้องส่งทางทูตหรือทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุลและในกรณีที่มี ก็ให้มีแปลภาษาฝรั่งเศสหรืออังกฤษกำกับไปด้วย และเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จะต้องส่งให้ถึงตัวผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องตามคำร้องขอของเจ้าพนักงานอัยการแห่งท้องที่ที่ผู้นั้นอาศัยอยู่ ส่วนต้นฉบับเอกสารซึ่งรับรองว่าได้แจ้งความแล้วนั้น จะต้องส่งคืนโดยทางเดียวกันไปยังรัฐบาลที่ทำคำขอ ทั้งนี้ โดยจะต้องได้รับแจ้งค่าใช้จ่ายคืน

ข้อ 14

ในคดีอาญาใดที่มีใช้คดีการเมือง ซึ่งได้ไต่สวนมูลฟ้อง ณ ประเทศใดประเทศหนึ่งในประเทศทั้งสองนั้น ถ้าเห็นจำเป็นหรือสมควรที่จะได้รับพยานหลักฐานหรือเอกสารใด ๆ ซึ่งอยู่ในมือเจ้าหน้าที่ของประเทศอีกฝ่ายหนึ่งมาแล้ว ก็ให้ทำคำขอส่งไปทางทูตหรือทางหัวหน้าเจ้าพนักงานกงสุล และอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำขอนั้น เว้นแต่จะมีเหตุพิเศษเป็นข้อขัดข้องกับมีข้อผูกพันไว้ว่า จะต้องส่งพยานหลักฐานและเอกสารเหล่านั้นกลับคืนไปด้วย

รัฐบาลที่ทำคำขอจะต้องคืนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เนื่องในการส่งพยานหลักฐานและเอกสาร เช่นว่านั้น ให้แก่รัฐบาลที่ได้รับคำขอ

ข้อ 15

อนุสัญญาฉบับนี้เป็นอันให้ใช้ตั้งแต่สัปดาห์นับแต่เมื่อได้ประกาศตามแบบที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศทั้งสองเป็นต้นไป

ประเทศที่เป็นภาคีแต่ละฝ่ายอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ทุกเมื่อ โดยแจ้งความเจตนาให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบล่วงหน้ามีกำหนด 6 เดือน

อนุสัญญานี้จะต้องได้รับสัตยาบัน และสัตยาบันนั้นจะต้องแลกเปลี่ยนกันโดยเร็วที่สุดที่จะพึงทำได้

เพื่อเป็นหลักฐานในการนี้ ผู้มีนามข้างท้ายนี้ได้ทำอนุสัญญานับนี้ขึ้นและได้ประทับตราลงไว้เป็นสำคัญ

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศส ณ กรุงเทเพช เมื่อวันที่ 14 แห่งเดือนที่ 10 พุทธศักราช สองพันสี่ร้อยเจ็ดสิบเก้า ตรงกับวันที่ 14 เดือนมกราคม คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด

(ลงนามประทับตรา) หลวงประดิษฐมนูธรรม

(ลงนามประทับตรา) ม.โปแลง

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศส ณ กรุงเทเพช เมื่อวันที่ 14 แห่งเดือนที่ 10 พุทธศักราช สองพันสี่ร้อยเจ็ดสิบเก้า ตรงกับวันที่ 14 เดือนมกราคม คริสตศักราช พันเก้าร้อยสามสิบเจ็ด

(ลงนามประทับตรา) หลวงประดิษฐมนูธรรม

(ลงนามประทับตรา) ม.โปแลง

สนธิสัญญา
ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
(รัฐบาลไทยได้ให้การรับรอง เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ.2523)

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

มีความปรารถนาที่จะกระชับความผูกพันแห่งมิตรภาพที่มีมาในประวัติศาสตร์ ระหว่างประเทศทั้งสอง

พิจารณาเห็นว่า เพื่อความร่วมมือกันอย่างประสิทธิผลระหว่างประเทศทั้งสองในการจัดการเกี่ยวกับความยุติธรรมนั้น จำจะต้องมีการทำสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันไว้

จึงได้ทำความตกลงกัน ดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ข้อผูกพันที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย รับว่าจะส่งตัวบุคคลทุกคน ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคฝ่ายที่ร้องขอกำลังดำเนินคดีต่อบุคคลนั้น ๆ ในความผิดอาญาความผิดหนึ่งความผิดใด หรือซึ่งเจ้าหน้าที่ดังกล่าวต้องการตัวเพื่อปฏิบัติตามคำพิพากษา ให้แก่กันและกัน ในบังคับแห่งบทบัญญัติและเงื่อนไขซึ่งได้วางไว้ในสนธิสัญญานี้

ข้อที่ 2

ความผิดอาญาที่อาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

(1) ให้ยอมให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้สำหรับความผิดอาญาบรรดาที่มีรายชื่ออยู่ในภาคผนวกแห่งสนธิสัญญานี้

(2) ความผิดบรรดาที่บัญญัติไว้ในวรรค (1) ของข้อนี้ ให้รวมถึงการใช้ สนับสนุน และการพยายามกระทำความผิดเช่นนั้นด้วย

(3) การแก้ไขเพิ่มเติมภาคผนวกที่กล่าวไว้ในวรรค (1) อาจกระทำได้เป็นครั้งคราวโดย ความตกลงร่วมกันระหว่างภาคีทั้งสองฝ่าย ความตกลงเช่นนั้นให้บันทึกไว้ในหนังสือแลกเปลี่ยนทางการทูต

ข้อ 3

ความผิดทางการเมือง

(1) จะไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้าความผิดที่ได้รับการร้องขอนั้นภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอถือว่าเป็นความผิดทางการเมือง

(2) การปลงชีวิตหรือพยายามปลงชีวิตประมุขแห่งรัฐ หรือสมาชิกในครอบครัวของ ประมุขแห่งรัฐ หรือผู้รักษาการแทนประมุขแห่งรัฐ มิให้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมือง เพื่อ ความมุ่งประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้

ข้อ 4

การส่งคนชาติข้ามแดน

(1) ภาคีแต่ละฝ่ายมีสิทธิที่จะปฏิเสธการส่งคนชาติของคนข้ามแดน

(2) ถ้าภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอไม่ส่งคนชาติของคนข้ามแดน เมื่อภาคีฝ่ายที่ร้องขอ ได้ร้องขอมา ภาคีฝ่ายนั้นจะต้องเสนอคดีนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของคนเพื่อฟ้องต่อไป เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ภาคีฝ่ายที่ร้องขอจะต้องส่งสำนวน ข้อสนเทศ และพยานเอกสารหรือ พยานวัตถุที่เกี่ยวกับความผิดนั้นให้ แก่ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอ

(3) โดยไม่คำนึงถึงวรรค (2) ของข้อนี้ ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอไม่ต้องเสนอคดีนั้น ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อฟ้องร้องถ้าเจ้าหน้าที่ดังกล่าวไม่มีอำนาจในคดีนั้น

ข้อ 5

สถานที่ที่ความผิดเกิดขึ้น

ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธที่จะส่งบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวข้ามแดนสำหรับความผิดซึ่งตามกฎหมายของตนถือว่าเกิดขึ้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในอาณาเขตของตน หรือ ณ สถานที่ซึ่งถือว่าเป็นอาณาเขตของตน

ข้อ 6

ความผิดเดียวกันซึ่งอยู่ระหว่างการดำเนินคดี

ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธที่จะส่งบุคคลซึ่งถูกให้ขอส่งตัวข้ามแดน ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีเช่นนั้นกำลังดำเนินคดีต่อบุคคลผู้นั้นอยู่เกี่ยวกับความผิดซึ่งได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 7

การไม่ลงโทษซ้ำ

จะไม่มี การส่งผู้ร้ายข้ามแดนถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีผู้มีอำนาจของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้วต่อบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวให้ส่งตัวเกี่ยวกับความผิดซึ่งได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 8

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาความผิดเฉพาะเรื่อง

บุคคลผู้ถูกส่งตัวข้ามแดนแล้วจะไม่ถูกฟ้อง ถูกลงโทษ หรือถูกคุมขังสำหรับความผิดใด ๆ ซึ่งได้กระทำก่อนส่งตัวบุคคลนั้น นอกจากความผิดที่บุคคลนั้นถูกส่งตัวข้ามแดน เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(“ก”) เมื่อภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอ ซึ่งได้ส่งตัวบุคคลนั้น ยินยอมคำร้องขอให้ให้ความยินยอมจะ ต้องส่งให้ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอพร้อมกับเอกสารที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 15 และในกรณีที่ความผิดที่ขอ ให้ความยินยอมนั้น เป็นความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามบทบัญญัติของข้อ 2 แห่งสนธิสัญญานี้แล้วจะต้องให้ความยินยอมเสมอ

(“ข”) เมื่อบุคคลนั้นมีโอกาสจะออกจากอาณาเขตของภาคีที่ตนได้ถูกส่งตัวไปให้ แต่มิได้ออกไปภายใน 45 วัน นับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัวเด็ดขาดแล้ว หรือได้กลับเข้ามาในอาณาเขตนั้นอีกภายหลังที่ได้ ออกไปแล้ว)

ข้อ 9 **การจับชั่วคราว**

(1) ในกรณีเร่งด่วน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีฝ่ายที่ร้องขออาจร้องขอให้จับบุคคลที่ต้องการตัวนั้นได้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอจะวินิจฉัยเรื่องตามกฎหมายของตน

(2) คำร้องขอให้จับชั่วคราวจะต้องแถลงว่ามีเอกสารที่กล่าวไว้ในข้อ 15 แล้ว จะว่าได้มุ่งหมายที่จะส่งคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน คำร้องขอนั้นจะต้องแถลงด้วยว่าจะร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดอาญาความผิดใด และความผิดอาญาเช่นนั้นได้กระทำเมื่อใดและที่ใดกับจะต้องให้รูปพรรณของบุคคลที่ต้องการตัวเท่าที่จะทำได้

(3) คำร้องขอให้จับชั่วคราวนั้น ในประเทศไทยจะต้องส่งให้อธิบดีกรมตำรวจและในประเทศอินโดนีเซียจะต้องส่งให้สำนักงานกลางแห่งชาติ (เอน.ซี.บี.) องค์การตำรวจสากล/อินโดนีเซีย โดยจะส่งโดยทางการทูต หรือส่งโดยตรงทางไปรษณีย์หรือโทรเลข หรือโดยผ่านทางองค์การตำรวจสากล (อินเทอร์เน็ตโพล) ก็ได้

(4) ภาคีฝ่ายที่ร้องขอจะต้องได้รับแจ้งผลตามคำร้องขอของตนโดยไม่ชักช้า

(5) การจับชั่วคราวอาจสิ้นสุดลงถ้าภายในกำหนดเวลา 20 วันภายหลังการจับกุมภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอมิได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและมีได้รับเอกสารที่กล่าวไว้ในข้อ 15

(6) การปล่อยตัวจะไม่เป็นการเสียหายแก่การจับใหม่อีกครั้งหนึ่งและการส่งผู้ร้ายข้ามแดนถ้าได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในภายหลัง

ข้อ 10 **การส่งตัวบุคคลที่จะต้องส่งข้ามแดน**

(1) ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอจะต้องแจ้งโดยทางการทูตให้ภาคีฝ่ายที่ร้องขอทราบการวินิจฉัยของตนเกี่ยวกับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

- (2) การปฏิเสธคำร้องขอใด ๆ จะต้องให้เหตุผลประกอบด้วย
- (3) ถ้าเป็นที่ตกลงตามคำร้องขอ จะต้องแจ้งให้ภาคีฝ่ายที่ร้องขอทราบสถานที่และวันส่งตัวตลอดจนระยะเวลาที่บุคคลซึ่งถูกเรียกร้องให้ส่งตัวได้ถูกคุมขังเพื่อการส่งตัวด้วย
- (4) ในบังคับแห่งบทบัญญัติวรรค (5) ของข้อนี้ ถ้าบุคคลซึ่งถูกเรียกร้องให้ส่งตัวมิได้ถูกรับเอาตัวไปในวันนัดหมาย บุคคลนั้นก็อาจได้รับการปล่อยตัวหลังจากพ้นเวลา 15 วัน และไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะต้องได้รับการปล่อยตัวหลังจากพ้นเวลา 30 วัน และภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธ ไม่ส่งบุคคลนั้นข้ามแดนในความผิดอาญาเดียวกันนั้นได้
- (5) ถ้ามีพฤติการณ์นอกเหนือจากควบคุมของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำให้ภาคีฝ่ายนั้นไม่อาจส่งตัวหรือรับตัวบุคคลที่จะต้องส่งข้ามแดนนั้นได้ ภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบ ภาคีทั้งสองฝ่ายจะได้ตกลงกันในเรื่องวันส่งตัวครั้งใหม่ และจะได้ใช้บทบัญญัติวรรค 4 ของข้อนี้บังคับ

ข้อ 11

การเลื่อนส่งตัว

เมื่อภาคีฝ่ายได้รับการร้องขอได้วินิจฉัยในเรื่องคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว ภาคีฝ่ายนั้นอาจเลื่อนการส่งตัวบุคคลซึ่งถูกเรียกร้องให้ส่งตัวเพื่อดำเนินคดีต่อบุคคลนั้นโดยภาคีฝ่ายนั้นก็ได้ หรือถ้าบุคคลนั้นได้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว ก็เพื่อบุคคลนั้นจะได้รับโทษในอาณาเขตของภาคีฝ่ายนั้นสำหรับคดีอาญาอื่นนอกจากคดีอาญาซึ่งได้มีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 12

การมอบทรัพย์สิน

(1) เท่าที่กฎหมายของตนอนุญาตไว้ และเมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีฝ่ายที่ร้องขอ ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอจะต้องยึดและมอบทรัพย์สิน

(ก) ซึ่งอาจต้องใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือ

(ข) ซึ่งได้มาโดยผลแห่งคดีอาญาและซึ่งพบว่าอยู่ในความครอบครองของบุคคลซึ่งถูกเรียกร้องให้ส่งตัวขณะที่จับกุม หรือซึ่งค้นพบในภายหลัง

(2) จะต้องมอบทรัพย์สินที่กล่าวไว้ในวรรค (1) ของข้อนี้ แม้ว่าจะมิได้ดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนดังที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว อันเนื่องมาจากบุคคลซึ่งถูกเรียกร้องให้ส่งตัวได้ตายลง หรือได้หลบหนีไป

(3) เมื่อทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องถูกยึดหรือถูกริบในอาณาเขตของภาคฝ่ายที่ได้รับการร้องขอ โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรื้อการดำเนินคดีอาญา ภาคฝ่ายหลังนี้อาจเก็บทรัพย์สินนั้นไว้เป็นการชั่วคราว หรือส่งมอบให้ภาคฝ่ายหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่าจะส่งทรัพย์สินนั้นคืน

(4) สิทธิใด ๆ ในทรัพย์สินดังกล่าวซึ่งภาคฝ่ายที่ได้รับการร้องขอหรือบุคคลที่สามอาจได้มานั้น จะต้องได้รับความคุ้มครอง ในกรณีที่สิทธิดังกล่าวนี้มีอยู่ จะต้องคืนทรัพย์สินนั้นโดยไม่มีค่าภาระใด ๆ ให้แก่ภาคฝ่ายที่ได้รับการร้องขอโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายหลังการพิจารณาคดี

ข้อ 13

วิธีพิจารณา

วิธีพิจารณาเกี่ยวกับการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนและการจับกุมชั่วคราว ซึ่งบุคคลที่ถูกขอให้ส่งข้ามแดน ให้เป็นไปตามกฎหมายของภาคฝ่ายที่ได้รับการร้องขอเพียงฝ่ายเดียว

ข้อ 14

ค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในอาณาเขตของภาคฝ่ายที่ได้รับการร้องขอโดยเหตุแห่งการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น ให้ภาคฝ่ายนั้นเป็นผู้ออก

ข้อ 15

คำร้องขอและเอกสารสนับสนุน

(1) คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้ทำเป็นลายลักษณ์อักษร และในประเทศไทยจะส่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และในประเทศอินโดนีเซียจะต้องส่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม โดยทางการทูต

(2) คำร้องขอจะต้องมีเอกสารสนับสนุน

(“ก”) ต้นฉบับหรือสำเนาที่มีการรับรองของคำพิพากษาลงโทษซึ่งใช้บังคับได้ทันที หรือหมายจับ หรือคำสั่งอื่นซึ่งมีผลบังคับเช่นเดียวกันและได้ออกตามระเบียบการที่วางไว้ในกฎหมายของภาคฝ่ายที่ร้องขอ

(“ข”) คำแถลงเกี่ยวกับความผิดที่ได้มีการร้องขอให้ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งระบุเวลาและ สถานที่ที่ความผิดเกิดขึ้น ลักษณะตามกฎหมายของความผิด และการอ้างบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องไว้ให้แน่นอนเท่าที่จะทำได้ และ

(“ค”) สำเนาตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และรูปพรรณที่แน่นอนเท่าที่จะทำได้ของบุคคลซึ่งถูก ขอให้ส่งตัว พร้อมทั้งข้อเสนเทศอื่นใดซึ่งจะช่วยให้รู้จักตัวและสัญชาติของบุคคลนั้นด้วย

(3) เอกสารที่จะให้การดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องจัดทำเป็นภาษาอังกฤษ

ข้อ 16

การระงับข้อพิพาท

ข้อพิพาทใด ๆ ระหว่างภาคีทั้งสองฝ่ายอันเกิดขึ้นจากการตีความ หรือการดำเนินการให้เป็นผลตาม สนธิสัญญานี้ จะต้องระงับโดยสันติด้วยการปรึกษาหารือด้วยการเจรจา

ข้อ 17

การเริ่มใช้บังคับ

สนธิสัญญานี้จะต้องได้รับสัตยาบัน และจะเริ่มใช้บังคับในวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 18

การเลิกใช้

ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจบอกเลิกสนธิสัญญานี้ในเวลาใดก็ได้ โดยการบอกกล่าวล่วงหน้าหกเดือนถึงเจตนาที่จะบอกเลิกไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

การเลิกสนธิสัญญานี้จะไม่เป็นการเสียหายแก่การดำเนินคดีใด ๆ ซึ่งได้เริ่มไปแล้วก่อนวันเลิกเช่นนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของตน แต่ละฝ่าย ได้ลงนามสนธิสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ยี่สิบเก้า มิถุนายน คริสตศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบหก เป็นภาษาไทย ภาษาอินโดนีเซีย และภาษาอังกฤษ ตัวบททุกฉบับ ใช้เป็นหลักฐานได้เท่ากัน ในกรณีที่มีความแตกต่างกัน ให้ถือตัวบทภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
“พิชัย รัตตกุล”

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
“มอคตาร์ กุสุมา ตมัตจา”

ภาคผนวกที่อ้างถึงในข้อ 2
รายชื่อความผิดทางอาญาที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

- (1) ฆ่าคนตายโดยเจตนา
- (2) ฆ่าคนตายโดยประมาท หรือฆ่าคนตายโดยผิดกฎหมายแต่ไม่ถึงขั้นฆ่าคนตายโดยเจตนา
- (3) ข่มขืนกระทำชำเรา
- (4) ลักพาเด็กและลักพาตัว
- (5) ทำร้ายร่างกาย
- (6) คุมขังหรือกักขังโดยมิชอบ
- (7) ชื้อหรือขายบุคคลใด ๆ เป็นทาส หรือติดต่อซื้อขายทาสเป็นปกติวิสัย
- (8) ความผิดอาญาซึ่งมีโทษตามกฎหมายเกี่ยวกับหญิงและเด็กหญิง
- (9) ตัดช่อง ย่องเบา ลักทรัพย์ และความผิดอาญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- (10) ชิงทรัพย์
- (11) ปลอมและความผิดอาญาที่เกี่ยวข้อง
- (12) ทเวนสาบาน แสดง ทำ และใช้พยานหลักฐานเท็จ
- (13) ทำลายทรัพย์สินหรือทำทรัพย์สินให้เสียหายโดยจงใจหรือโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (14) ยักยอก
- (15) ฉ้อโกงและหลอกลวง
- (16) ให้สินบนและฉ้อราษฎร์บังหลวง
- (17) กรรโชก
- (18) ความผิดอาญาเกี่ยวกับธนบัตร เหรียญกษาปณ์ และแสตมป์ของรัฐบาล
- (19) ลักลอบเค้า
- (20) วางเพลิง
- (21) ความผิดอาญาที่มีโทษตามกฎหมายเกี่ยวกับยาอันตราย
- (22) มีไว้ในครอบครองหรือค้าอาวุธปืน เครื่องกระสุน หรือวัตถุระเบิดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
- (23) โจรสลัดตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (24) จมหรือทำลายเรือในทะเล หรือสมคบกันกระทำความผิดดังกล่าว
- (25) ประทุษร้ายบนเรือในทะเลหลวงโดยเจตนาทำลายชีวิต หรือทำร้ายร่างกาย

(26) ก่อการจลาจลหรือสมคบกันก่อการจลาจลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเรือในทะเลหลวง
ต่ออำนาจหน้าที่ของนายเรือ

(27) ความผิดอาญาอื่นใดที่เพิ่มเติมภาคผนวกนี้ตามวรรค (3) ของข้อ 2

**สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐ
ฟิลิปปินส์ ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน**
(รัฐสภาไทยได้ให้การรับรองเมื่อวันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ.2527)

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์
ด้วยความปรารถนาที่จะทำให้ความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งสองในการปราบปราม
อาชญากรรมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และโดยเจตนาอย่างยิ่งเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์และส่งเสริม
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองในเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
จึงได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ข้อผูกพันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ตกลงที่จะส่งให้แก่
กันและกันภายใต้พหุติการณ์และเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ในสนธิสัญญานี้ ซึ่งตัวบุคคลที่พบในดินแดน
ของตน ซึ่งกำลังถูกกล่าวหาหรือดำเนินคดี ถูกตัดสินว่ามีความผิด หรือถูกพิพากษาลงโทษ
ในความผิดใดความผิดหนึ่งในข้อ 2 ของสนธิสัญญานี้ ซึ่งได้กระทำในดินแดนของอีกฝ่ายหนึ่ง
หรือนอกดินแดนนั้นภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้ในข้อ 4

ข้อ 2

ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

1. บุคคลที่จะถูกส่งตัวได้ตามบทบัญญัติแห่งสนธิสัญญานี้คือบุคคลที่กำลังถูกกล่าวหา
หรือถูกดำเนินคดี ถูกตัดสินว่ามีความผิดหรือถูกพิพากษาลงโทษในความผิดใดความผิดหนึ่งดัง
ต่อไปนี้ และความผิดดังกล่าวเป็นความผิดที่มีโทษตามกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายซึ่งอาจเป็น
โทษประหารชีวิตหรือจำคุก หรือทำให้ปราศจากเสรีภาพเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี
 - ก) ฆ่าหรือทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
 - ข) ข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร กระทำการทางเพศที่ผิดกฎหมายกับหรือต่อ
ผู้เยาว์ ภายในอายุที่กำหนดไว้ในกฎหมายอาญาของภาคีทั้งสองฝ่าย
 - ค) ลักพาตัว

- ง) ทำร้ายร่างกาย
- จ) หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือโดยพลการ
- ฉ) เอาคนลงเป็นทาส และความผิดอื่นในทำนองเดียวกัน
- ช) ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์
- ซ) ยักยอก ฉ้อโกง หลอกลวง
- ฌ) กรรโชก ช่มชู้ ริดเอาทรัพย์
- ญ) ให้สินบนและฉ้อราษฎร์บังหลวง
- ฎ) แก้อื้อเอกสารโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เบิกความเท็จ แสดง ทำ และใช้พยานหลักฐานอันเป็นเท็จ

- ฏ) ปลอมเอกสาร ปลอมเงินตรา และความผิดที่เกี่ยวข้อง
- ฐ) นำสินค้าเข้าหรือออกนอกราชอาณาจักรโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
- ฑ) วางเพลิง ทำลายหรือทำให้ทรัพย์สิ้นเสียหายโดยเจตนาหรือโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
- ฒ) ยึดอากาศยาน กระทำการอันเป็นโจรสลัด ก่อการจลาจลในเรือ
- ณ) ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ยาอันตรายหรือยาต้องห้าม หรือวัตถุเคมีต้องห้าม

- ด) ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืน วัตถุระเบิดหรือเครื่องมือในการวางเพลิง

2. การส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้กระทำได้สำหรับการร่วมกระทำความผิดใด ๆ ที่ระบุไว้ในข้อนี้ทั้งในฐานะตัวการหรือผู้สนับสนุนและผู้สมคบ รวมทั้งการพยายามหรือวางแผนกระทำความผิดใดที่กล่าวไว้ข้างต้น ถ้าการร่วมกระทำ การพยายามหรือวางแผนเหล่านั้นเป็นความผิดที่มีโทษตามกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายโดยการจำคุกหรือทำให้ปราศจากเสรีภาพเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี

3. การส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจจะกระทำได้โดยดุลยพินิจของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอในความผิดอื่นใดที่อาจส่งตัวให้กันได้ตามกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายด้วย

4. ถ้ามีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดใดที่รวมอยู่ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อนี้และความผิดนั้นมีโทษตามกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายโดยการจำคุกหรือทำให้ปราศจากเสรีภาพเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี การส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดนั้นจะเป็นไปตามบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้ ไม่ว่ากฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายจะจัดประเภทความผิดนั้นไว้ในความผิดประเภทเดียวกัน หรือเรียกชื่อความผิดเหมือนกันหรือไม่ก็ตาม หากองค์ประกอบของความผิดนั้นตรงกันองค์ประกอบของความผิดฐานหนึ่งหรือมากกว่าที่กล่าวไว้ในข้อนี้ตามกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่าย

ข้อ 3

สถานที่ที่กระทำความผิด

ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธที่จะส่งบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวข้ามแดน สำหรับความผิดซึ่งตามกฎหมายของตนถือว่ากระทำทั้งหมดหรือบางส่วนในอาณาเขตของตน หรือ ณ สถานที่ซึ่งถือว่าเป็นอาณาเขตของตน

ข้อ 4

อาณาเขตที่สนธิสัญญาใช้

1. ในสนธิสัญญานี้ การอ้างถึงอาณาเขตของภาคี หมายถึงการอ้างถึงอาณาเขตทั้งหมดภายใต้เขตอำนาจของภาคีฝ่ายนั้น และหมายถึงเรือ อากาศยานที่จดทะเบียนในภาคีฝ่ายนั้น ถ้าในขณะที่กระทำความผิด อากาศยานนั้นกำลังบินอยู่หรือเรื่อนั้นอยู่ในทะเลหลวง เพื่อวัตถุประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้ ให้ถือว่าอากาศยานกำลังบินอยู่นับตั้งแต่ขณะที่ประตูภายนอกทั้งหมดของอากาศยานปิดหลังจากผู้โดยสารขึ้นเครื่องจนกระทั่งขณะที่ประตูบานใดเปิดออกเพื่อผู้โดยสารลงจากเครื่อง
2. เมื่อความผิดซึ่งถูกร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้กระทำนอกอาณาเขตของภาคีฝ่ายที่ร้องขอ ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอมีอำนาจอนุญาตให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ ถ้ากฎหมายของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอบัญญัติการลงโทษความผิดที่ได้กระทำในพฤติการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
3. การกำหนดอาณาเขตภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอให้เป็นไปตามกฎหมายแห่งชาติของตน

ข้อ 5

ความผิดทางการเมือง

1. จะไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้าความผิดที่ได้รับการร้องขอนั้นภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอนั้นภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอถือว่าเป็นความผิดทางการเมือง
2. ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นว่าคดีใดเป็นความผิดทางการเมืองหรือไม่ ให้คำวินิจฉัยของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอเป็นเด็ดขาด
3. การปลงชีวิตหรือพยายามปลงชีวิตประมุขแห่งรัฐหรือผู้รักษาการแทนประมุขแห่งรัฐหรือหัวหน้าคณะรัฐบาลของภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดหรือสมาชิกในครอบครัวของบุคคลดังกล่าว มิให้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมือง ตามความมุ่งประสงค์แห่งสนธิสัญญานี้

ข้อ 6

การส่งคนชาติข้ามแดน

1. ภาคิแต่ละฝ่ายมีสิทธิที่จะปฏิเสธการส่งคนชาติของตนข้ามแดน
2. ถ้าภาคิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอไม่ส่งคนชาติของตนข้ามแดน ภาคิฝ่ายนั้นจะต้องเสนอคดีนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อดำเนินคดีต่อไปตามคำร้องขอของภาคิฝ่ายที่ร้องขอเพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ภาคิฝ่ายที่ร้องขอจะต้องส่งสำนวน ข้อสนเทศ และพยานเอกสารหรือพยานวัตถุที่เกี่ยวกับความผิดนั้นให้แก่ภาคิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอ
3. แม้จะมีวรรค 2 ของข้อนี้ ภาคิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอไม่ต้องเสนอคดีนั้น ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อดำเนินคดี ถ้าเจ้าหน้าที่นั้นไม่มีอำนาจในคดีนั้น

ข้อ 7

ข้อยกเว้นของข้อผูกพันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

- จะไม่มี การส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีต่อไปนี้
- ก) เมื่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวได้ถูกพิจารณาคดี และได้มีคำพิพากษาให้ปล่อยตัว หรือได้รับโทษในดินแดนของรัฐที่สาม สำหรับความผิดที่ได้รับการร้องขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว
 - ข) เมื่อการฟ้องคดีหรือการบังคับโทษสำหรับความผิดนั้นต้องห้ามโดยอายุความ หรือขาดอายุความตามกฎหมายของภาคิฝ่ายที่ร้องขอ
 - ค) เมื่อความผิดนั้นเป็นการละเมิดกฎหมายหรือข้อบังคับทางทหารที่มีใช้ความผิดตามกฎหมายอาญาทั่วไป

ข้อ 8

การไม่ลงโทษซ้ำ

- จะไม่มี การส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีต่อไปนี้
- ก) ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วต่อบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวเกี่ยวกับความผิดซึ่งได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 - ข) ถ้าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวกำลังถูกดำเนินคดีหรือถูกฟ้องคดีแล้ว หรือถูกพิจารณาคดีและได้รับการพิพากษาให้ปล่อยตัว หรือถูกลงโทษตามคำพิพากษาแล้วโดยภาคิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอสำหรับความผิดที่มีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 9

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาความผิดเฉพาะเรื่อง

บุคคลผู้ถูกส่งตัวข้ามแดนจะไม่ถูกฟ้องคดี ถูกพิพากษาลงโทษหรือถูกควบคุมหรือขังสำหรับความผิดใด ๆ ซึ่งได้กระทำการก่อนการส่งตัวบุคคลนั้น นอกเหนือจากความผิดที่เป็นเหตุให้บุคคลนั้นถูกส่งตัวข้ามแดน เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

ก) เมื่อภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอซึ่งได้ส่งตัวบุคคลนั้นยินยอม คำร้องขอให้ให้ความยินยอมจะต้องส่งให้ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอพร้อมกับเอกสารที่ระบุไว้ในข้อ 16 ในกรณีที่ความผิดที่ขอให้ให้ความยินยอมนั้นเป็นความผิดที่จะต้องส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามบทบัญญัติของข้อ 2 แห่งสนธิสัญญานี้แล้ว จะต้องให้ความยินยอมเสมอ

ข) เมื่อบุคคลนั้นมีโอกาสจะออกจากอาณาเขตของภาคีที่ถูกส่งตัวไป แต่มิได้ออกไปภายใน 45 วัน นับแต่วันที่ได้รับการปล่อยตัวเด็ดขาดแล้ว หรือได้กลับเข้ามาในอาณาเขตนี้อีกภายหลังที่ได้ออกไปแล้ว

ข้อ 10

การจับกุมชั่วคราว

1. ในกรณีเร่งด่วนเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีฝ่ายที่ร้องขออาจร้องขอให้จับกุมบุคคลที่ต้องการตัวไว้ชั่วคราว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอจะวินิจฉัยเรื่องนี้ตามกฎหมายของตน

2. ในคำร้องขอให้จับกุมชั่วคราวจะต้องแจ้งว่ามีเอกสารที่ระบุไว้ในข้อ 16 อยู่แล้ว และประสงค์จะส่งคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน คำร้องขอจะต้องแจ้งด้วยว่าความผิดที่จะขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และความผิดเช่นนั้นได้เกิดขึ้นเมื่อใดและที่ใด พร้อมทั้งแจ้งรูปพรรณของบุคคลที่ต้องการตัวเท่าที่จะทำได้

3. คำร้องขอให้จับกุมชั่วคราวนั้น ในประเทศไทย จะต้องส่งให้อธิบดีกรมตำรวจและในประเทศฟิลิปปินส์ จะต้องส่งให้สำนักงานสอบสวนแห่งชาติ โดยจะส่งผ่านทางทางทูตหรือส่งโดยตรงทางไปรษณีย์หรือโทรเลขหรือโดยผ่านทางองค์การตำรวจสากล (อินเตอร์โพล) ก็ได้

4. ภาคีฝ่ายที่ร้องขอจะต้องได้รับแจ้งผลของการร้องขอโดยไม่ชักช้า

5. การจับกุมชั่วคราวอาจสิ้นสุดลงถ้าภายในระยะเวลา 20 วันหลังการจับกุมภาคีฝ่ายที่ได้รับคำร้องขอมิได้รับคำร้องขอมิได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารที่ระบุไว้ในข้อ 16

6. การปล่อยตัวจากการจับกุมชั่วคราวจะไม่กระทบกระเทือนต่อการจับกุมใหม่ และการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้าได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนในภายหลัง

ข้อ 11

การส่งตัวบุคคลที่จะส่งข้ามแดน

1. ภาศิฝ่ายที่ได้รับการร้องขอต้องแจ้งโดยผ่านทางทูตให้ภาศิฝ่ายที่ร้องขอทราบ การวินิจฉัยของตนเกี่ยวกับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน
2. การปฏิเสธคำร้องขอใด ๆ ต้องให้เหตุผลประกอบด้วย
3. ถ้าคำร้องขอได้รับความเห็นชอบ ภาศิฝ่ายที่ร้องขอจะได้รับแจ้งให้ทราบถึงสถานที่ และวันส่งตัว ตลอดจนระยะเวลาที่บุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวได้ถูกคุมขังเพื่อการส่งตัวด้วย
4. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 5 ของข้อนี้ ถ้าบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวมิได้ ถูกรับเอาตัวไปในวันนัดหมาย บุคคลนั้นอาจได้รับการปล่อยตัวหลังจากพ้นกำหนด 15 วัน และไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะต้องได้รับการปล่อยตัวหลังจากพ้นกำหนด 30 วัน และภาศิฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธที่จะส่งบุคคลผู้นั้นข้ามแดนในความผิดเดียวกันนั้นได้
5. ถ้าโดยพฤติการณ์นอกเหนือการควบคุมทำให้ภาศิฝ่ายหนึ่งไม่อาจส่งตัวหรือรับตัว บุคคลที่จะส่งข้ามแดนได้ ภาศิฝ่ายนั้นจะต้องแจ้งให้ภาศิอีกฝ่ายหนึ่งทราบ ภาศิทั้งสองฝ่ายจะต้องตกลงกันในเรื่องวันส่งตัวครั้งใหม่ และให้ใช้บทบัญญัติวรรค 5 ของข้อนี้บังคับ

ข้อ 12

การเลื่อนการส่งตัว

ภายหลังจากที่ได้วินิจฉัยคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว ภาศิฝ่ายที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนการส่งตัวบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัว เพื่อดำเนินคดีต่อบุคคลนั้นโดยภาศิฝ่ายนั้น สำหรับความผิดนอกเหนือจากความผิดซึ่งได้มีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ได้ หรือถ้าบุคคลนั้นถูกพิพากษาลงโทษในความผิดนั้นแล้ว เพื่อให้บุคคลนั้นรับโทษในอาณาเขตของ ภาศิฝ่ายนั้น

ข้อ 13

การส่งมอบทรัพย์สิน

1. เท่าที่กฎหมายของตนอนุญาตไว้และเมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีฝ่ายที่ร้องขอ ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอต้องยึดและส่งมอบทรัพย์สิน

ก) ซึ่งอาจต้องใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือ

ข) ซึ่งได้มาโดยผลของการกระทำความผิดและพบว่าอยู่ในความครอบครองของบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวขณะที่ถูกจับกุมหรือค้นพบในภายหลัง

2. ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ต้องส่งมอบ ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามที่ตกลงกันได้เนื่องจากบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวตายหรือหลบหนีไป

3. เมื่อทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องถูกยึดหรือถูกริบในอาณาเขตของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอในคดีอาญาซึ่งกำลังดำเนินอยู่ ภาคีฝ่ายนั้นอาจยึดทรัพย์สินนั้นไว้เป็นการชั่วคราวหรือส่งมอบให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยมีเงื่อนไขว่าจะส่งทรัพย์สินนั้นคืน

4. สิทธิใด ๆ ในทรัพย์สินดังกล่าวซึ่งภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอหรือรัฐอื่นใด อาจได้มานั้นจะต้องได้รับความคุ้มครอง ในกรณีที่สิทธิดังกล่าวนี้มีอยู่ จะต้องคืนทรัพย์สินนั้นโดยไม่มีค่าภาระใด ๆ ให้แก่ภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายหลังการพิจารณาคดี

ข้อ 14

วิธีพิจารณา

วิธีพิจารณาเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนและการจับกุมชั่วคราวซึ่งบุคคลที่ถูกขอให้ส่งข้ามแดนให้เป็นไปตามกฎหมายของภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอเพียงฝ่ายเดียว

ข้อ 15

ค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในอาณาเขตภาคีฝ่ายที่ได้รับการร้องขอโดยเหตุแห่งการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น ให้ภาคีฝ่ายนั้นเป็นผู้ออก

ข้อ 16

คำร้องขอและเอกสารสนับสนุน

1. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้ทำเป็นลายลักษณ์อักษรและในประเทศไทยจะต้องส่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และในประเทศฟิลิปปินส์จะต้องส่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม โดยผ่านทางทูต

2. คำร้องขอจะต้องสนับสนุนโดย

ก) ต้นฉบับคำพิพากษาหรือสำเนาที่มีการรับรองซึ่งใช้บังคับได้ทันที หรือของหมายจับหรือคำสั่งอื่นซึ่งมีผลบังคับเช่นเดียวกันและได้ออกตามวิธีการที่วางไว้ในกฎหมายของภาคีฝ่ายที่ร้องขอ

ข) คำแถลงเกี่ยวกับความผิดที่ได้มีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งระบุเวลาและสถานที่ที่ความผิดเกิดขึ้น ลักษณะตามกฎหมายของความผิดและอรรถาธิบายของกฎหมายที่เกี่ยวข้องไว้ให้แน่นอนเท่าที่จะทำได้

ค) สำเนาตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง หรือเมื่อไม่อาจทำได้ คำแถลงเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องและรูปพรรณที่แน่นอนเท่าที่จะทำได้ของบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวพร้อมทั้งข้อสันนิษฐานอื่นใดซึ่งจะช่วยให้รู้จักตัวและสัญชาติของบุคคลนั้นด้วย

3. เอกสารที่จะใช้ในการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องจัดทำเป็นภาษาอังกฤษ

ข้อ 17

คำร้องขอซ้อน

ภาคีซึ่งได้รับคำร้องขอให้ส่งบุคคลคนเดียวกันข้ามแดนสองคำร้องขอหรือมากกว่านั้น ไม่ว่าเพื่อความผิดเดียวกันหรือความผิดที่ต่างกัน จะวินิจฉัยว่าจะส่งตัวบุคคลที่ถูกร้องขอนั้นให้แก่รัฐที่ร้องขอของรัฐใด โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเป็นไปได้ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอีกต่อหนึ่งระหว่างรัฐที่ต้องขอเหล่านั้น ความหนักเบาของความผิดแต่ละความผิด สถานที่ที่ได้กระทำความผิด สัญชาติของบุคคลที่ถูกร้องขอ วันที่ที่ได้รับคำร้องขอ และบทบัญญัติของความตกลงส่งผู้ร้ายข้ามแดนใด ๆ ระหว่างภาคีฝ่ายนั้นกับรัฐที่ร้องขออื่น ๆ

ข้อ 18

การระงับข้อพิพาท

ข้อพิพาทใด ๆ ระหว่างภาคีทั้งสองฝ่ายอันเกิดขึ้นจากการตีความหรือการดำเนินการให้เป็นไปตามสนธิสัญญานี้ จะต้องระงับโดยสันติด้วยการปรึกษาหารือหรือการเจรจา

ข้อ 19

การเริ่มใช้บังคับ

สนธิสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับในวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 20

การบอกเลิก

ภาคีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจบอกเลิกสนธิสัญญานี้ในเวลาใดก็ได้ โดยการแจ้งล่วงหน้าหกเดือนถึงเจตนาที่จะบอกเลิกไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง การบอกเลิกสนธิสัญญาดังกล่าวจะไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่การดำเนินคดีใด ๆ ซึ่งได้เริ่มไปแล้วก่อนวันแจ้งนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของตนแต่ละฝ่าย ได้ลงนามสนธิสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ มะนิลา เมื่อวันที่สิบหก มีนาคม คริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบเอ็ด เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับ

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม) สิทธิ เศวตศิลา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

(ลงนาม) คาร์ลอส พี. โรมูโล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำเนาถูกต้อง

(นายวศิน วีระเวชญาณ)

เลขานุการโท กองสนธิสัญญา

ความร่วมมือระหว่างประเทศในการป้องกันและปราบปราม อาชญากรรมที่เกี่ยวกับความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยองค์การตำรวจสากล

ประวัติความเป็นมาขององค์การตำรวจสากล

องค์การตำรวจสากล แม้จะไม่ได้มีลักษณะเป็นทบพันญญติหรือหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญาโดยตรงก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่าเป็นกลไกหรือตัวกลางที่สำคัญในการที่จะปฏิบัติการและบังคับการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญาเพื่อให้การปราบปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวกับความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น อันเป็นจุดหมายประการสำคัญประการหนึ่งของการประชุมระหว่างประเทศที่นครโมนาโค (ค.ศ. 1914) ที่กรุงเวียนนา (ค.ศ. 1923) ที่กรุงลอนดอน และกรุงนิวยอร์กในปี ค.ศ. 1925

องค์การตำรวจสากลนี้ มีชื่อเต็มว่า International Criminal Police Organization (คำย่อว่า I.C.P.O. หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Interpol) ปัจจุบันสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสมีสมาชิกรวมทั้งสิ้น 142 ประเทศรวมทั้งประเทศไทย ซึ่งได้รับเข้าเป็นสมาชิกประเทศแรกในภาคตะวันออกไกลเมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2494 สำหรับประเทศไทย ได้ตั้งสำนักงานกลางแห่งชาติ (National Central Bureau) เพื่อติดต่อกับสำนักงานกลาง (อยู่ในสำนักงานใหญ่กรุงปารีส) อยู่ที่กองการต่างประเทศ กรมตำรวจ นอกจากนี้ในปี ค.ศ. 1949 สหประชาชาติได้รับรององค์การตำรวจสากลในฐานะเทียบเท่าองค์การในเครือสหประชาชาติโดยมีฐานะเป็นองค์การที่ปรึกษาคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมมีบทบาทสำคัญในกิจการของสหประชาชาติหลายประการโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวกับความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศอันได้แก่ การกระทำความผิดอาญาต่อบุคคล การค้าทาสและการค้าหญิง การลักทรัพย์และการกระทำความผิดต่าง ๆ เกี่ยวกับยานพาหนะสัญจรการฉ้อโกงระหว่างประเทศ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตรา การกระทำความผิดเกี่ยวกับมลพิษทางอากาศ การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการโจรสลัดและการกระทำความผิดที่เรียกว่าอาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยชน

หน้าที่และกิจการขององค์การตำรวจสากล

เหตุที่องค์การตำรวจสากลสามารถอำนวยความสะดวกให้ความร่วมมือระหว่างประเทศในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวกับความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศดำเนินไปด้วยดี โดยป้องกันและปราบปรามได้เป็นจำนวนมากทุก ๆ ปีนั้น เพราะองค์การตำรวจสากลได้วางหลักเกี่ยวกับหน้าที่และกิจการอันสมบูรณ์แบบเพื่อการนี้โดยเฉพาะ ซึ่งแยกพิจารณาออกได้ดังนี้

(1) กิจการขององค์การตำรวจสากลดำเนินการโดยคณะกรรมการ 2 ชุด คือคณะกรรมการอำนวยการชุดหนึ่ง และคณะกรรมการบริหารอีกชุดหนึ่ง นอกจากนั้นยังมีผู้ตรวจรายงานกรรมการอีก 10 คน สำหรับช่วยเหลือคณะกรรมการบริหารในปัญหาต่าง ๆ ที่จะนำเสนอต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่ประจำปี

(2) ผู้ปฏิบัติงานขององค์การนี้ ได้แก่คณะกรรมการบริหาร ซึ่งประกอบด้วยประธานเลขาธิการ และผู้ตรวจรายงานทั่วไปอีก 3 คน คณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่บริหารงานตามมติของที่ประชุมสมัชชาใหญ่

(3)(ก) สำหรับกิจการภายในสำนักงานขององค์การนี้ ขึ้นอยู่กับเลขาธิการ ซึ่งประกอบด้วยสำนักงานกลางระหว่างประเทศ (International Central Bureau) อยู่ในความอำนวยการของเลขาธิการ สำนักงานกลางนี้เป็นศูนย์กลางสำหรับติดต่อกับประเทศภาคีสมาชิกทั่วโลก ส่วนทางด้านภาคีสมาชิกแต่ละประเทศก็จะตั้ง “สำนักงานกลางแห่งชาติ” (Central National Bureau) ขึ้นสำหรับติดต่อกับประธานงานกับสำนักงานกลางระหว่างประเทศ เช่น ประเทศไทยก็มีสำนักงานนี้อยู่ที่กองการต่างประเทศ อาคาร 19 กรมตำรวจ ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

(4) ทำการติดต่อกับประเทศภาคีสมาชิก เพื่อขอทราบรายงานละเมิดอาชญากรรมของประเทศเหล่านั้น โดยประเทศภาคีสมาชิกจะจัดส่งไปยังสำนักงานกลางทุก ๆ ปี

(5) ทำรายงานส่งให้ประเทศภาคีสมาชิกทราบถึงความเคลื่อนไหวของผู้ร้ายซึ่งประเทศนั้นต้องการทราบ

(6) จัดส่งใบแจ้งรูปพรรณของผู้ร้ายบางคน หรือบุคคลบางคนไปให้ประเทศภาคีสมาชิก ใบแจ้งรูปพรรณนี้มีอยู่ 4 ประเภท

ก. รูปพรรณสีเขียวแจ้งถึงบุคคลที่เคยกระทำผิดมาแล้ว และมีสันดานเป็นผู้ร้าย อันมีพฤติกรรมเป็นที่ไม่น่าไว้วางใจ

ข. รูปพรรณสีน้ำเงินขอทราบร่องรอยและพฤติกรรมของบุคคลบางคน

ค. รูปพรรณสีแดงขอให้จับบุคคลบางคนตามที่ได้ระบุมา เพื่อที่จะได้ดำเนินการตามวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อไป

ง. รูปพรรณสีดำแจ้งรูปพรรณของคนตาย เพื่อขอทราบว่าเป็นใครและมีประวัติอย่างไร

(7) ทำการแจ้งข่าวคราวการเคลื่อนไหวของผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งประเทศภาคีสมาชิกสืบทราบได้ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสานงานในการที่จะจับกุมต่อไป

(8) รวบรวมประวัติอาชญากรสำคัญ ๆ ของโลก เพื่อสะดวกในการสืบสวนและจับกุมของประเทศภาคีสมาชิก

(9) จัดตั้งสำนักงานขึ้นที่กรุงเฮก เพื่อเป็นศูนย์กลางเก็บเอกสารและข่าวสารต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตราทั่วโลก รวมทั้งจัดพิมพ์เอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้แจกจ่ายไปยังประเทศภาคีสมาชิก

(10) จัดพิมพ์หนังสือรายเดือน เรียกว่า “International Criminal Police Review” เพื่อส่งให้ประเทศภาคีสมาชิก หนังสือรายเดือนนี้จะมีบทประพันธ์อันให้ประโยชน์แก่กิจการตำรวจและหลักเกี่ยวกับอาชญาวิทยา นอกจากนี้ ยังมีการทำภาพยนตร์เชิงทัศนศึกษาเกี่ยวกับการนี้ด้วย

(11) จัดให้มีห้องสมุด เพื่อรวบรวมหนังสือเกี่ยวกับวิทยาการตำรวจ และถ่ายภาพย่อเล็ก ๆ ไว้ เมื่อภาคีสมาชิกประเทศใดต้องการหนังสือเรื่องใดก็ส่งภาพนั้นไปให้และรับให้คำปรึกษาแก่ภาคีสมาชิกประเทศนั้นอีกด้วย

ข้อจำกัดบางประการเกี่ยวกับการปฏิบัติการขององค์การตำรวจสากล :-

(ก) องค์การตำรวจสากลจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของแต่ละประเทศ ในกรณีที่เกิดความจำเป็นในการที่จะต้องทำการจับกุมผู้ร้ายซึ่งไปปรากฏตัวอยู่ในประเทศหนึ่งประเทศใดก็เพียงแต่จะใช้วิธีขอร้องให้ตำรวจแห่งท้องที่ประเทศนั้นเข้าทำการจับกุมให้ ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องการเจรจาทางการทูตระหว่างประเทศว่าด้วยเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

(ข) องค์การตำรวจสากลจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องการเมือง การศาสนา และต้องปฏิบัติการตามหน้าที่อย่างเคร่งครัด โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติหรือผิวของผู้ร้ายแต่ประการใดด้วย (ซึ่งเป็นการรับกับหลักการห้ามส่งผู้ร้ายข้ามแดนในคดีทางการเมือง และหลักการปฏิบัติอันเท่าเทียมกัน (Equal treatment ต่อผู้กระทำผิด)

ความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ

(INTERNATIONAL LAW CRIMES)

หลักการ และ สาระสำคัญของความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ

สืบเนื่องจากการที่ในปัจจุบันนี้ วิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ของโลกเจริญขึ้น และพัฒนาก้าวหน้าเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคมนาคมระหว่างประเทศด้วย สายการบินระหว่างประเทศสามารถเดินทางเชื่อมติดต่อกันทั่วโลกได้สะดวกและรวดเร็ว ย่อมเป็นเสมือนช่องทางหรือประตูเปิดให้ผู้ร้ายซึ่งกระทำความผิดในประเทศหนึ่ง แล้วหลบหนีไปอีกประเทศ อย่างง่ายดายประการหนึ่งประกอบกับสถิติการกระทำความผิดอาญาในเกือบทุกประเทศทวีสูงขึ้นทุกที อันส่งผลกระทบกระเทือนและเป็นภัยต่อความสงบสุขและปลอดภัยของประชากรโลกตลอดจนสภาวะทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศทั้งหลายอีกประการหนึ่ง เป็นเหตุให้ประเทศต่าง ๆ ต้องร่วมมือกันหาทางป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดอาญาต่าง ๆ ให้หมดสิ้นหรือลดน้อยลงอีกทางหนึ่ง นอกเหนือไปจากการร่วมกันก่อตั้งองค์การตำรวจสากล ดังกล่าวข้างต้น โดยการจัดประชุมระหว่างประเทศเพื่อจัดทำข้อตกลงระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นสนธิสัญญา สัญญาหรืออนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อการนี้เช่น The Geneva Convention of the Suppression of Counterfeiting Currency 1929 หรือ The Single Convention on Narcotic Drugs 1961 เป็นต้น

โดยผลแห่งการประชุมและการจัดทำข้อตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ดังกล่าว ก่อให้เกิดหลักกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดอาญา ที่เรียกว่า ความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมต่อมวลมนุษย (jure gentium) หรือที่รึกนิยมนเรียกกันว่า อาชญากรรมหรือความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ (international law crimes) ซึ่งมีหลักเกณฑ์และสาระสำคัญพอสรุปได้ว่า “ประเทศภาคีแห่งข้อตกลงระหว่างประเทศฯ ทุกประเทศ ย่อมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาความผิดดังกล่าวนี้โดยใช้กฎหมายอาญาของประเทศนั้นได้ หากปรากฏตัวผู้กระทำความผิดในดินแดนหรือราชอาณาจักรของประเทศนั้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าประเทศนั้นจะเป็นประเทศเจ้าของท้องที่เกิดเหตุหรือประเทศผู้เสียหายหรือไม่ก็ตาม”

ความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศอันอยู่ในความรับผิดชอบเพื่อป้องกันและปราบปรามขององค์การตำรวจสากล ได้แก่:-

1. การกระทำความผิดอาญาต่อบุคคล

ตัวอย่างเช่น การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การปล้น การจับตัวประกัน เป็นต้น

2. การค้าทาสและการค้าหญิง

การค้าทาส (slave trade) และการค้าหญิง เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศ อีกทั้งเป็นการละเมิดหรือขัดต่อปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 ข้อ 1. ที่ว่า “มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระ และเสมอภาคกันในเกียรติศักดิ์และสิทธิ...” และข้อ 5. ที่ว่า “บุคคลใดจะถูกบังคับให้เป็นทาสหรือตกอยู่ในภาวะเป็นทาสโดยจำยอมไม่ได้, ความเป็นทาสและการค้าทาส เป็นการต้องห้ามทุกรูปแบบ”

ความร่วมมือระหว่างประเทศในการป้องกันและปราบปรามการค้าทาสที่สำคัญ เช่น Slavery Convention 1926 ซึ่งต่อมาได้รับการยืนยันและรับรองโดย The Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave trade, and the Institution and Practice Similar to Slavery 1956 โดยมีหลักการและสาระสำคัญ ความว่า ประเทศภาคี แต่ละประเทศ จักดำเนินการป้องกันและปราบปรามการค้าทาส รวมตลอดถึงการขจัดสถาบันและการดำเนินการใด ๆ อันเกี่ยวกับทาสให้หมดสิ้นไป

นอกจากนี้ องค์การสหประชาชาติ โดยคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาเรื่องทาสและการค้าทาส มีมติชอบให้สำนักเลขาธิการองค์การสหประชาชาติจัดทำรายงานเพื่อการนี้ ผลของรายงานประจักษ์ออกมาในลักษณะที่ว่า ทุกประเทศ ควรร่วมกันกำจัดการเลือกปฏิบัติโดยถือสัญชาติ (apartheid) ที่มีลักษณะคล้ายกับการเป็นทาสให้หมดไป

3. การลักทรัพย์ และการกระทำความผิดต่าง ๆ เกี่ยวกับยานพาหนะสัญจร

การกระทำความผิดเหล่านี้ถือว่าอยู่ในขอบเขตแห่งกิจการและหน้าที่ขององค์การตำรวจสากล กล่าวคือองค์การตำรวจสากลจะทำการติดต่อกับประเทศภาคีสมาชิก เพื่อขอทราบรายงานและสถิติความผิดดังกล่าวของประเทศเหล่านั้น โดยประเทศภาคีสมาชิกจะจัดส่งไปยังสำนักงานกลางทุก ๆ ปี และองค์การฯ มีหน้าที่ทำรายงานส่งให้ประเทศภาคีสมาชิกถึงความเคลื่อนไหวของผู้ร้ายซึ่งประเทศภาคีสมาชิก ต้องการทราบ หรือประเทศภาคีสมาชิก สืบทราบ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารและประสานงานในการที่จะจับกุมต่อไป ตลอดจนรวบรวมประวัติ

ผู้ร้ายสำคัญ ๆ ของโลกที่กระทำความผิดเหล่านี้ เพื่อสะดวกในการสืบสวนและจับกุมของ ประเทศภาคี อีกด้วย

4. การฉ้อโกงระหว่างประเทศ (international fraud) ที่เรียกว่า “white collar crimes”

ความผิดประเภทนี้ก็ถือว่าอยู่ในขอบเขตแห่งกิจการและหน้าที่ขององค์การตำรวจสากล ดังกล่าวข้างต้น (ตามข้อ 3) อีกเช่นเดียวกัน คำว่า “White collar Crimes” หมายถึง บุคคล ประเภทที่แต่งตัวสะอาดและโก้หรู มีตำแหน่งหน้าที่ในการทำงาน เช่น ข้าราชการ พ่อค้า นักธุรกิจ และสมุหบัญชี เป็นต้น

ลักษณะของการกระทำความผิดประเภทนี้ มักเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน การทุจริต การยักยอก หรือฉ้อโกง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการธุรกิจและการค้าต่าง ๆ รวมตลอดถึงการ ขโมย หรือปลอมแปลงสัญญาหรือตัวเงิน ไม่ว่าจะเป็นตัวแลกเงิน ตัวสัญญาใช้เงินหรือเช็ค เป็นต้น ตัวอย่างเช่น พวกพ่อค้าหรือนักธุรกิจที่โกงหรือหลอกลวงการเสียภาษีให้แก่รัฐ, สมุห บัญชีฉ้อโกง บริษัทที่ประกอบการธุรกิจหรือการค้าต่าง ๆ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการ ค้าขายสินค้าควบคุมในตลาดมืด เป็นต้น

5. การกระทำความผิดเกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตรา

เพื่อให้กิจการและหน้าที่ขององค์การตำรวจสากลในการป้องกันและปราบปราม การกระทำความผิดเกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตราดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิ ภาพยิ่งขึ้น จึงมีการก่อตั้งสำนักงานขึ้นที่กรุงเฮกส์ ประเทศเนเธอร์แลนด์เพื่อเป็นศูนย์กลาง เก็บเอกสารและข่าวสารต่าง ๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตราทั่วโลก รวมทั้ง จัดพิมพ์เอกสาร เกี่ยวกับการปลอมแปลงเงินตรานี้แจกจ่ายไปยังประเทศภาคีสมาชิก เพื่อให้ ทราบความเคลื่อนไหวและประสานงานในการที่จะจับกุมต่อไป

6. การกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักพาตัว (hijacking)

ในอดีตที่ผ่านมา คำว่า “hijacking” หมายถึงการกระทำใด ๆ อันเข้าลักษณะเป็นการ ชิงทรัพย์บนยานพาหนะที่กำลังวิ่งอยู่ ซึ่งอาจจะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นบนเรือ รถไฟ รถยนต์ หรือเครื่องบินโดยสารก็ได้

แต่ในปัจจุบัน คำว่า “hijacking” หมายถึงการจี้บนเครื่องบิน (อากาศยาน) เท่านั้น จึงอาจให้ความหมายว่า Hijacking เป็นการกระทำอันเป็นปฏิปักษ์ต่อความปลอดภัย ของอากาศยานซึ่งเป็นการกระทำ โดยใช้กำลังบังคับโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เพื่อที่จะยึด อากาศยานหรือขัดขวางการควบคุมบังคับบัญชาของอากาศยานให้เปลี่ยนเส้นทางการบินตาม ปกติ ไปสู่เส้นทางการบินตามความต้องการของตน

ตั้งแต่ปี 1960 ถึงปัจจุบันมีการจี้เครื่องบินมากมาย ตามความเห็นของนักกฎหมาย ถือได้ว่าเป็นโจรสลัด เพราะถ้าเราถือว่าเป็นโจรสลัดแล้วทุก ๆ รัฐก็มีสิทธินำตัวมาลงโทษได้ ถ้าจับผู้กระทำผิดได้ภายในอำนาจศาลของตนตั้งเกณฑ์ที่วางไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ในการจี้เครื่องบินนี้ไม่อาจเปรียบเทียบได้กับโจรสลัดในทุกกรณี เพราะส่วนใหญ่มักจะมีเรื่องการเมืองเข้ามาพัวพันและอีกประการหนึ่งโจรสลัดเป็นการกระทำโดยการปล้นเอาเรือที่แล่นในทะเลหลวง แต่พวกจี้เครื่องบินใช้กำลังบังคับให้เครื่องบินร่อนลงบนสนามบินในประเทศที่ตนวางแผนไว้ และในทันทีที่เครื่องบินลงสู่สนามบินก็ตกอยู่ในความควบคุมของรัฐบาลประเทศนั้นทันที

กฎหมายระหว่างประเทศยังไม่กำหนดมาตรการอย่างใด ๆ ใช้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่อง Hijacking แม้สหประชาชาติเองก็ตาม ก็ยังไม่สามารถตกลงกันเป็นที่ยุติได้ แต่ความจริงแล้วมีการตกลงเรื่องนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1963 แต่มีน้อยประเทศที่ยอมลงนามและให้สัตยาบัน

ขอบเขต Hijacking นั้น นอกจากจะหมายถึงความหมายดังที่กล่าวข้างต้นแล้ว ยังรวมถึงการก่อวินาศกรรม (sabotage) อีกด้วย ทั้ง 2 เรื่องนี้คือการจี้เครื่องบินหรือการก่อวินาศกรรมก็ดี เป็นสิ่งที่ก่ออันตรายแก่ผู้โดยสารเครื่องบินอย่างใหญ่หลวง จึงถือว่าความผิดดังกล่าวนั้นเป็นความผิดต่อมนุษยชาติ ซึ่งสมควรที่ทุกประเทศจะต้องร่วมมือกันปราบปรามให้หมดสิ้น

ในปัจจุบัน มีอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องจี้เครื่องบินและการก่อวินาศกรรมอยู่ 3 ฉบับด้วยกันคือ

1. อนุสัญญาโตเกียวว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยาน ค.ศ. 1963 (The Tokyo Convention of Offences Committed on board Aircraft of 1963)
2. อนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยการขจัดกาวยึดอากาศยานโดยมิชอบ ค.ศ.1970 (The Hague Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft 1970)
3. อนุสัญญามอนทรีล ว่าด้วยการจัดการกระทำโดยมิชอบต่อความปลอดภัยแห่งการบินพลเรือน ค.ศ.1971 (The Montreal Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation 1972)

อนุสัญญา 2 ฉบับแรกนั้นเกี่ยวข้องกับการจี้เครื่องบินโดยเฉพาะ ส่วนอนุสัญญาหลังกว้างคลุมถึงการกระทำทุกชนิดที่กระทบต่อความปลอดภัยของการบินระหว่างประเทศ

อนุสัญญากรุงโตเกียวว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยานนี้ มีประเทศที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ครั้งแรก มี 16 ประเทศ คือ ซาอุดีเยอร์ เยอรมันตะวันตก กัวเตมาลา โอลิซีอินโดนีเซีย อิตาลี ญี่ปุ่น ไชบีเรีย ปานามา ฟิลิปปีนส์ อัปเปอร์วอลต้า สวีเดน สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา และ ยูโกสลาเวีย ต่อมา มีชาติเข้าร่วมเป็นภาคีอีก 13 ชาติ แต่มี

ประเทศที่ให้สัตยาบันเพียง 6 ประเทศ คือ ปอร์ตุเกส ฟิลิปปินส์ จีนชาติ สวีเดน นอร์เวย์ และเดนมาร์ก จึงเห็นว่าอนุสัญญานี้บังคับใช้ได้ 6 ประเทศเท่านั้น จึงไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายข้อตกลงในอนุสัญญากรุงโตเกียวที่ให้รัฐบาลภาคีมีอำนาจใช้อำนาจใช้กฎหมายภายในของรัฐบาลบังคับแก้ความผิดชนิดนี้ได้ถูกกระทำในอาณาเขตของรัฐ ถ้าความผิดนั้นเกิดขึ้นบนอากาศยานของรัฐ

อนุสัญญาอีกฉบับหนึ่ง คือ อนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยการจัดการยึดอากาศยานโดยมิชอบ (Convention for the Suppression of Unlawful Seizure Aircraft) ฉบับวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970 กำหนดให้รัฐบาลภาคีมีอำนาจศาลเหนือความผิดในเรื่องนี้ คือความผิดเกิดขึ้นบนอากาศยานที่จดทะเบียนโดยรัฐนั้น หรือความผิดที่เกิดขึ้นบนอากาศยานที่บินลงในดินแดนของรัฐนั้น โดยผู้กระทำความผิดยังอยู่บนอากาศยานนั้น และในกรณีการกระทำต่อเครื่องบินที่รัฐเช่ามาจากรัฐอื่น และรัฐบาลรัฐใดที่ผู้ต้องหาไปปรากฏตัวมีอำนาจการพิจารณาพิพากษาและลงโทษผู้กระทำความผิดได้

การกระทำ Hijacking นี้ เป็นความผิดที่ส่งข้ามแดนได้ ถ้าประเทศเจ้าของเครื่องบิน เรียกร้อง หรือประเทศที่เช่าเครื่องบินก็เช่นเดียวกัน

อนุสัญญาทั้ง 3 ฉบับ แม้จะได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับความผิด เขตอำนาจศาล และสร้างพันธะให้แก่อำนาจภาคีในอันที่จะต้องลงโทษผู้กระทำความผิด แต่ก็มิได้ห้ามมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะลงโทษรัฐบาลที่ทำการละเมิดพันธะที่กำหนดไว้ จึงเป็นข้อบกพร่องที่สำคัญของอนุสัญญาเหล่านี้

ลักษณะความผิดของสลัดอากาศ

การจี้เครื่องบินนั้นเป็นการกระทำโดย

- (1) บุคคลที่อยู่ในเครื่องบินนั้น
- (2) การกระทำนั้นเป็นการมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งได้กระทำต่อเครื่องบินลำนั้นเอง
- (3) การกระทำนั้นเกิดในขณะที่เครื่องบินกำลังบินอยู่

ในมาตรา 1 ของอนุสัญญากรุงเฮก ค.ศ. 1970 บัญญัติความผิดดังกล่าวข้างต้นนี้ และได้รวมถึงการพยายามกระทำความผิดด้วย การจี้เครื่องบินจึงเป็นการกระทำจากผู้ที่อยู่ในเครื่องบินซึ่งกำลังบิน (on board an aircraft in flight)

การกระทำภายนอก เช่น การโจมตีด้วยอาวุธต่อสู้อากาศยาน หรือการก่อวินาศกรรมแก่เครื่องบินที่จอดอยู่ในสนามบิน จึงไม่ใช่การจี้เครื่องบินตามอนุสัญญากรุงเฮก แต่ต่อมาอนุสัญญากรุงเฮก อนุสัญญากรุงมอนทรีล ค.ศ. 1971 ได้บัญญัติรวมถึงการกระทำภายนอกด้วย

มาตรา 3 อนุสัญญากรุงเฮก ได้อธิบายไว้ด้วยว่า คำว่ากำลังบินหรืออยู่ในระหว่างบินนั้นหมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่เมื่อประตูเครื่องบินถูกปิดหลังจากได้มีการขึ้นเครื่องเรียบร้อยแล้ว จนกระทั่งประตูถูกเปิดเพื่อให้ลงจากเครื่องบินอีกครั้งหนึ่ง

เขตอำนาจศาลในการพิจารณาความผิดฐานสัต์อากาศ

ในอนุสัญญาโตเกียวว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยาน ค.ศ. 1963 มาตรา 3 บัญญัติให้อำนาจแก่รัฐ ซึ่งเครื่องบินนั้นทำการจดทะเบียน (The state of registration of the aircraft) หรือรัฐเจ้าของสัญชาติ เจ้าของธงของเครื่องบินนั้น มีอำนาจพิจารณาการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นบนเครื่องบินของตนได้

นอกจากนี้ มาตรา 4 ยังบัญญัติให้อำนาจแก่รัฐอื่น ๆ ซึ่งมีใช้รัฐที่เครื่องบินนั้นทำการจดทะเบียนด้วย รัฐซึ่งมีอำนาจตามมาตรา 4 นี้ ได้แก่

1. ในกรณีที่ความผิดนั้นมีผลบนดินแดนแห่งรัฐใด รัฐนั้นมีอำนาจพิจารณา
2. รัฐซึ่งผู้กระทำความผิดนั้นมีสัญชาติหรือมีถิ่นที่อยู่เป็นการถาวร หรือหากเป็นกรณีที่ความผิดนั้นกระทำต่อคนสัญชาติ หรือผู้ที่มีถิ่นที่อยู่เป็นการถาวรในรัฐใด รัฐนั้น ๆ ก็จะมีอำนาจพิจารณา

3. ในกรณีที่ความผิดกระทบต่อความมั่นคงของรัฐใด รัฐนั้นมีอำนาจพิจารณา

การผสมผสานให้หลาย ๆ รัฐ มีอำนาจในการที่จะพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการขึ้นเครื่องบินได้ (concurrent jurisdiction) ดังปรากฏในอนุสัญญาโตเกียวดังกล่าวนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะเราถือกันว่าผู้กระทำความผิดเหล่านี้เป็นศัตรูที่ทุกประเทศร่วมมือกันขจัดให้หมดสิ้นไป

เนื่องจากรัฐหลายรัฐที่มีอำนาจศาลในการพิจารณาพิพากษาความผิดจี้เครื่องบินได้ (Multiple Jurisdiction) ดังนั้น อาจเกิดปัญหาการขัดแย้งกันว่าควรจะให้รัฐใดมีอำนาจเหนือกว่ารัฐอื่นในการพิจารณาพิพากษาหรือไม่ และยังมีปัญหาอีกด้วยว่าในกรณีที่รัฐ 2 รัฐต่างได้เถียงแย่งอำนาจการพิจารณากัน จะตัดสินใจให้รัฐใดเป็นผู้พิจารณาคดีนั้นได้อย่างไรในปัญหาดังกล่าวได้มีผู้ให้ความเห็นว่าควรจะให้รัฐซึ่งเครื่องบินนั้นจดทะเบียนเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาก่อนผู้อื่น (The state of registration) รองลงมาก็ให้รัฐเครื่องบินนั้นแล่นลงโดยมีผู้ก่อการร้ายอยู่บนเครื่องบินนั้น (The state where the aircrafts land with the hijacker still on board) เป็นผู้พิจารณาแล้วค่อยให้รัฐอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น รัฐจุดเริ่มต้นของเครื่องบินนั้น หรือจุดหมายปลายทางของเครื่องบินนั้น หรือรัฐเจ้าของสัญชาติของผู้เสียหายเป็นผู้พิจารณาได้ อย่างไรก็ตามความคิดเห็นดังกล่าวก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป เพราะไม่สามารถแยก

ให้เห็นได้แน่ชัดว่า รัฐใดจะเกี่ยวข้องมากกว่ารัฐอื่นอย่างไร รัฐแต่ละรัฐที่ต้องการมีอำนาจศาล ก็มักจะอ้างตนมีส่วนเกี่ยวข้องทั้งนั้น ดังนั้น จึงน่าจะให้รัฐใดก็ตามที่หากได้แย้งกันพิสูจน์ให้เห็นว่าตนมีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์ใกล้ชิดที่สุด (closest link) รัฐใดพิสูจน์ได้ดีกว่า ก็ให้รัฐนั้น พิจารณาความผิดนั้น ๆ ได้ แต่ก็จะต้องก่อให้เกิดปัญหาการพิสูจน์ตามมาอีก ดังนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วจึงมักเห็นกันว่าน่าจะให้รัฐซึ่งเครื่องบินนั้นจดทะเบียนเป็นผู้มีสิทธิดีกว่า (priority to state of registration) ในการพิจารณาความผิดเกี่ยวกับการจี้เครื่องบินนี้

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรณีสลัดอากาศ

ในกรณี Hijacking อาจจะมีหลาย ๆ รัฐที่มีอำนาจในคดีอาญาเหนือความผิดได้ อาจเกิดปัญหาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในกรณีที่รัฐที่มีอำนาจศาลเรียกร้องให้รัฐที่จับกุมตัว Hijacker ได้ส่งตัวผู้กระทำความผิดมาให้ตนลงโทษ

ในอนุสัญญาโตเกียว 1963 นั้น มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเอาไว้ในมาตรา 14 ซึ่งโดยผลแห่งมาตรานี้ จึงอาจมีการส่งผู้ก่อการร้าย ฐานจี้เครื่องบินให้รัฐอื่นได้ ในกรณีที่ปรากฏว่าบุคคลที่กระทำการยึดอากาศยานโดยมิชอบ ไม่ประสงค์ที่จะเดินทางต่อไป หรือไม่สามารถที่จะเดินทางต่อไปได้อีก และรัฐซึ่งเครื่องบินนั้นแล่นลงปฏิเสธที่จะยอมรับบุคคลผู้ก่อการร้ายนั้น รัฐนั้น ๆ ก็สามารถที่จะส่งตัวผู้กระทำความผิดนั้นคืนไปยังรัฐซึ่งผู้กระทำความผิดนั้นมีสัญชาติ หรือรัฐซึ่งผู้กระทำความผิดมีถิ่นที่อยู่ประจำ หรืออาจส่งไปยังรัฐซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการเดินทางทางอากาศยานของผู้กระทำความผิดนั้น แต่ทั้งนี้บุคคลผู้กระทำความผิดที่อาจถูกส่งตัวข้ามแดนนี้จะต้องไม่ใช่บุคคลในสัญชาติหรือบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่เป็นประจำในรัฐที่เครื่องบินนั้นแล่นลง (มาตรา 14 (1))

ดังนั้น การกระทำความผิดเกี่ยวกับการจี้เครื่องบิน หรือยึดอากาศยานโดยมิชอบ เป็นความผิดที่สามารถส่งตัวผู้กระทำความผิดข้ามแดนได้

ในอนุสัญญากรุงเฮกมีบทบัญญัติที่ยินยอมให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้ในมาตรา 8 ซึ่งมาตรา 8 โดยเฉพาะในอนุมาตรา 4 นั้น จึงทำให้รัฐภาคีในอนุสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งซึ่งเป็นรัฐที่เครื่องบินนั้นจดทะเบียน หรือรัฐที่เครื่องบินนั้นแล่นลง หรือรัฐผู้เช่าเครื่องบินนั้น อาจร้องขอต่อรัฐภาคีอื่น ๆ ที่ผู้กระทำความผิดปรากฏตัวให้ทำการส่งตัวผู้กระทำความผิดนั้นให้แก่ตนได้ อย่างไรก็ตาม อนุสัญญากรุงเฮกมิได้มีบทบัญญัติใดที่วางมาตรการในการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ ในกรณีที่รัฐตั้งแต่ 2 รัฐขึ้นไปเรียกร้องให้ส่งตัวผู้กระทำความผิดในคดีจี้เครื่องบินรายเดียวกันนั้นให้แก่ตน

เมื่อต่างฝ่ายต่างเรียกร้องต้องการตัวผู้กระทำความผิด จะมีทางวินิจฉัยให้ส่งตัวให้แก่รัฐใด ปัญหานี้จะหมดสิ้นไปถ้าได้มีการกำหนดรัฐที่มีสิทธิดีกว่า (priority) ที่จะวินิจฉัยคดีดังกล่าวมาแล้วในตอนต้นในเรื่องเกี่ยวกับอำนาจการพิจารณาคดี เช่น โดยกำหนดให้รัฐที่เครื่องบินจดทะเบียนมีอำนาจพิจารณาคดีก่อน เมื่อมีการขอตัวผู้กระทำความผิดจากหลายรัฐ ก็ให้ส่งตัวไปยังรัฐที่เครื่องบินนั้นจดทะเบียน การโต้แย้งระหว่างรัฐที่จะขอตัวผู้กระทำความผิดก็จะหมดไป แต่เนื่องจากอนุสัญญากรุงเฮกไม่ได้วางบทบัญญัติไว้ในเรื่องนี้ จึงต้องเป็นเรื่องของการพิจารณาการโต้แย้งระหว่างรัฐภาคี ซึ่งตามมาตรา 12 ให้นำข้อโต้แย้งกันขึ้นสู่อำนาจตุลาการวินิจฉัยหรือหากไม่สำเร็จก็อาจนำข้อโต้แย้งขึ้นสู่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศต่อไป

ถึงแม้จะมีอนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่อง Hijacking นี้ก็ตามแต่ความผิดนี้ก็เกิดขึ้นเนื่อง ๆ ทั้งนี้ เพราะบางที่เป็นเรื่องทางการเมืองระหว่างประเทศมากกว่าที่จะเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศจริง ๆ มีรัฐบาลบางประเทศสนับสนุนการกระทำนี้ จึงสมควรที่สหประชาชาติจะต้องจัดการวางมาตรการปราบปรามให้มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง โดยสมควรที่จะลงโทษประเทศที่เป็นผู้สนับสนุน Hijacker ด้วย เนื่องจากกฎหมายระหว่างประเทศยังไม่มีลักษณะบังคับ ให้มีการส่งตัวและลงโทษทุกครั้งที่มีความผิดเกี่ยวกับการจี้เครื่องบินเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดก็ยังเห็นช่องทางหลบหนีและหลีกเลี่ยงการที่จะลงโทษได้ Hijacking ก็คงมีอยู่เรื่อย ๆ ไปจนกว่ากฎหมายระหว่างประเทศจะมีกฎเกณฑ์เป็นลักษณะบังคับดังกล่าว และรัฐที่เกี่ยวข้องทั้งหลายจะร่วมมือกันขจัดและปราบปรามความผิดเช่นนี้ให้หมดสิ้นไป

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ

W.f'l.2521

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2521
เป็นปีที่ 33 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยการความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดบางประการต่อการเดินอากาศ พ.ศ. 2521”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่อากาศยานที่ใช้ในราชการทหารราชการตำรวจ หรือราชการศุลกากร

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“อากาศยานในระหว่างการบิน” หมายความว่า อากาศยานที่ประตูด้านนอกทุกบานของอากาศยานปิดภายหลังที่ผู้โดยสารและหรือเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานขึ้นจนถึงขณะที่ประตูด้านนอกบานใดบานหนึ่งของอากาศยานนั้นเปิดออกเพื่อให้ผู้โดยสารและหรือเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานลงตามปกติ และหมายความรวมถึงการที่อากาศยานต้องลงสู่พื้นโดยเหตุบังคับจนถึงขณะที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้เข้าคุ้มครองความปลอดภัยของอากาศยาน บุคคล และทรัพย์สินในอากาศยานนั้น

“อากาศยานในระหว่างบริการ” หมายความว่า อากาศยานที่อยู่ในระหว่างเวลาที่ผู้ประจำหน้าที่ภาคพื้นหรือเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานเริ่มเตรียมการก่อนการบินสำหรับเที่ยว

บินได้โดยเฉพาะจนถึงเวลาครบยี่สิบสี่ชั่วโมง หลังจากอากาศยานลงสู่พื้นและไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้หมายความถึงระยะเวลาที่อากาศยานอยู่ในระหว่างการบินด้วย

“เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศไทย หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ผู้ใดยัดหรือเข้าควบคุมอากาศยานในระหว่างการบิน โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นหรือขู่เข็ญว่าจะกระทำอันตรายต่ออากาศยานนั้น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 6 ผู้ใด

(1) ทำลายอากาศยานในระหว่างบริการ

(2) กระทำความเสียหายแก่อากาศยานในระหว่างบริการเพื่อให้อากาศยานนั้นไม่สามารถทำการบินหรือน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยานในระหว่างบิน หรือ

(3) กระทำแก่อากาศยานในระหว่างบริการด้วยกลอุบายหรือด้วยวิธีใด ๆ อันอาจทำลายอากาศยาน หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่อากาศยาน เพื่อให้อากาศยานนั้น ไม่สามารถทำการบินหรือน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยานในระหว่างการบิน

ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 7 ผู้ใดใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นในอากาศยานในระหว่างการบินซึ่งการกระทำนั้นน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยาน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาท ถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 8 ผู้ใดทำลายหรือกระทำความเสียหายแก่เครื่องอำนวยความสะดวกในการเดินอากาศตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ หรือกระทำโดยวิธีใด ๆ แก่การปฏิบัติการของเครื่องอำนวยความสะดวกนั้น ซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยานในระหว่างการบิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสามหมื่นบาท

มาตรา 9 ผู้ใดแจ้งข้อความหรือส่งข่าวสารซึ่งรู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จ และการนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยานในระหว่างการบิน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 10 ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา 5 หรือมาตรา 6 เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี แต่ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา 7 มาตรา 8 หรือมาตรา 9 เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี แต่ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 11 ผู้ใดสนับสนุนหรือพยายามกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการ หรือผู้กระทำความผิดสำเร็จ

มาตรา 12 ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้นอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร ถ้า

(1) ความผิดนั้นได้กระทำในอากาศยานต่างประเทศและอากาศยานนั้นลงสู่พื้นในราชอาณาจักรพร้อมด้วยผู้กระทำความผิด

(2) ความผิดนั้นได้กระทำในอากาศยานต่างประเทศ ที่บุคคลซึ่งมีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ถาวรหรือสถานที่หลักในการประกอบธุรกิจอยู่ในราชอาณาจักร เช่น มาทำการบินโดยไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานของผู้ให้เข้ามาด้วย หรือ

(3) ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ปรากฏตัวอยู่ในราชอาณาจักรและมิได้มีการส่งตัวผู้นั้นออกไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

มาตรา 13 เมื่อผู้ควบคุมอากาศยานในระหว่างการบินมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลได้กระทำ หรือจะกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกระทำการซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยาน บุคคลหรือทรัพย์สินในอากาศยาน หรือซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่อระเบียบและวินัยในอากาศยาน ผู้ควบคุมอากาศยานอาจใช้มาตรการอันสมควรในทางป้องกันเพื่อมิให้บุคคลนั้นกระทำการดังกล่าว รวมทั้งการควบคุมตัวในเมื่อเห็นว่าจำเป็นเพื่อส่งตัวบุคคลนั้นแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือเพื่อนำตัวบุคคลนั้นแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือเพื่อนำตัวบุคคลนั้นลงจากอากาศยาน

ผู้ควบคุมอากาศยานอาจสั่งหรือให้อำนาจเจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานหรือขอร้องหรือให้อำนาจผู้โดยสารให้ช่วยเหลือในการควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวในวรรคหนึ่งได้

เจ้าหน้าที่ประจำอากาศยานหรือผู้โดยสารอาจใช้มาตรการอันสมควรในทางป้องกันโดยไม่ต้องมีการให้อำนาจตามวรรคสองได้ในเมื่อมีเหตุอันควร เชื่อว่าจำเป็นจะต้องกระทำเช่นนั้นทันที เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของอากาศยาน บุคคลหรือทรัพย์สินในอากาศยานแต่ผู้ควบคุมอากาศยานอาจสั่งให้ยกเลิกมาตรการนั้นได้

มาตรา 14 เมื่ออากาศยานลงสู่พื้นแล้ว ห้ามใช้มาตรการในทางป้องกันหรือการควบคุมตัวตามมาตรา 13 เว้นแต่

- (1) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจไม่อนุญาตให้นำผู้ถูกควบคุมตัวลงจากอากาศยาน
- (2) ไม่สามารถส่งผู้ถูกควบคุมตัวแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้ หรือ
- (3) ผู้ถูกควบคุมตัวตกลงหรือยินยอมอยู่ในอากาศยานโดยจะออกเดินทางต่อไปกับอากาศยานนั้น

ผู้ควบคุมอากาศยานที่มีผู้ถูกควบคุมตัว ตามมาตรา 13 อยู่ในอากาศยานต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทราบโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ และหากเป็นไปได้จะต้องแจ้งก่อนลงสู่พื้นว่ามีผู้ถูกควบคุมตัวอยู่ในอากาศยานนั้น พร้อมทั้งเหตุผลของการควบคุมตัว

มาตรา 15 เมื่ออากาศยานลงสู่พื้นในราชอาณาจักร ผู้ควบคุมอากาศยานอาจนำบุคคลใดลงจากอากาศยาน เพื่อส่งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าบุคคลนั้นได้กระทำหรือจะกระทำการใด ๆ ในอากาศยานนั้น ซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของอากาศยาน บุคคลหรือทรัพย์สินในอากาศยานอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่อระเบียบและวินัยที่กำหนดไว้สำหรับอากาศยานนั้น

ให้ผู้ควบคุมอากาศยานรายงานให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามวรรคหนึ่งทราบข้อเท็จจริง และเหตุผลของการนำบุคคลดังกล่าวลงจากอากาศยาน

มาตรา 16 เมื่ออากาศยานลงสู่พื้นในราชอาณาจักร ผู้ควบคุมอากาศยานอาจส่งตัวบุคคลใดให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้เมื่อมีเหตุอันควร เชื่อว่าบุคคลนั้นได้กระทำการในอากาศยานซึ่งตนเห็นว่าเป็นความผิดร้ายแรงตามกฎหมายอาญาของประเทศที่อากาศยานนั้นจดทะเบียน

ให้ผู้ควบคุมอากาศยานแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทราบเร็วที่สุดที่จะทำได้ และหากเป็นไปได้ให้แจ้งก่อนอากาศยานลงสู่พื้นถึงเจตนาและเหตุผลของการส่งตัวบุคคลดังกล่าว

ให้ผู้ควบคุมอากาศยานจัดหาพยานหลักฐานหลักฐานและข้อความต่าง ๆ ที่อยู่โดยชอบตามกฎหมายของประเทศที่อากาศยานนั้นจดทะเบียนให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามวรรคหนึ่ง

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะไม่รับตัวบุคคลที่ส่งให้ตามวรรคหนึ่งก็ได้ ถ้าเห็นว่าความผิดนั้นเป็นความผิดอันมีลักษณะทางการเมือง หรือความผิดที่อาศัยการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ หรือศาสนาเป็นมูลฐาน ที่มีได้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการเดินอากาศ

มาตรา 17 เมื่อได้รับบุคคลดังกล่าวในมาตรา 15 หรือมาตรา 16 ไว้

(1) ถ้าเป็นกรณีที่ต้องทำการสอบสวนเพื่อดำเนินคดี ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจส่งบุคคลดังกล่าว และพยานหลักฐานถ้าหากมีแก่พนักงานสอบสวนโดยมิชักช้า ถ้าการสอบสวนเบื้องต้นปรากฏว่าเป็นกรณีที่ไม่อาจดำเนินคดีได้ในราชอาณาจักร และไม่มีการขอให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ก็ให้ปล่อยตัวไป

(2) ถ้าเป็นกรณีที่ไม่จำเป็นต้องทำการสอบสวนหรือเป็นกรณีกระทำการฝ่าฝืนต่อระเบียบและวินัยในอากาศยาน ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจควบคุมบุคคลดังกล่าวไว้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลนั้นเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร เว้นแต่บุคคลนั้นเป็นผู้มีสิทธิเข้ามาหรืออยู่ในราชอาณาจักรก็ให้ปล่อยตัวไป

มาตรา 18 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา 19 มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 19 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยความผิดและการกระทำอื่น ๆ บางประการที่กระทำบนอากาศยาน ซึ่งทำ ณ กรุงโตเกียว เมื่อวันที่ 14 กันยายน ค.ศ. 1963 (พ.ศ. 2506) และจะเข้าเป็นภาคี

แห่งอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการยึดอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมายซึ่งทำ ณ กรุงเฮก เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970 (พ.ศ. 2513) และอนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ซึ่งทำ ณ นครมอนทรีออล เมื่อวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 1971 (พ.ศ. 2514) และรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาจะต้องตรากฎหมายเพื่อให้การได้เป็นไปตามอนุสัญญาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

7. การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ (narcotic drugs)

งานขององค์การตำรวจสากลเป็นงานที่สำคัญยิ่งและดำเนินการไปในขอบเขตของวิทยาการ ตำรวจการป้องกันและการลงโทษผู้ค้ายาเสพติด ทั้งที่ดำเนินการโดยส่วนบุคคลหรือดำเนินการเป็นแก๊งก็ตาม องค์การตำรวจสากลเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ตามที่กำหนดไว้ในธรรมนูญมาตรา 2 ซึ่งกล่าวถึงวัตถุประสงค์โดยทั่ว ๆ ไปขององค์การตำรวจสากล

ในภาวะปัจจุบันของกฎหมายระหว่างประเทศ และโดยการพิจารณาถึงความสำคัญของประเทศอื่น ที่ผูกพันอยู่กับอธิปไตยของประเทศตน จึงไม่มีปัญหาเลยที่จะให้มีหน่วยงานในด้านการสืบสวนระหว่างชาติแห่งหนึ่งเกิดขึ้นโดยมีอำนาจของตนเอง มีเจ้าหน้าที่ของตนเอง ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำการสอบสวนและทำการจับกุมในประเทศต่าง ๆ ได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้การต่อต้านการค้ายาเสพติด จึงเป็นสิ่งที่กระทำได้นั้น คือ

(ก) โดยหน่วยงานตำรวจที่มีเขตอำนาจซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในประเทศนั้น ๆ ตามบทกฎหมายของประเทศนั้น ๆ

(ข) โดยการร่วมมืออย่างสม่ำเสมอระหว่างกันและโดยสมัครใจระหว่างหน่วยงานของประเทศต่าง ๆ

การปฏิบัติตามข้อ (ก) อยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลแต่ละประเทศ สำหรับองค์การตำรวจสากลคงมีหน้าที่เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับข้อ (ข)

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ องค์การตำรวจสากลซึ่งไม่มีอำนาจใด ๆ ในตัวเอง และไม่สามารถที่จะเข้าไปแทรกแซงกิจการต่าง ๆ ได้โดยตรง จึงต้องการความร่วมมืออย่างสม่ำเสมอจากประเทศภาคีทุกประเทศ

องค์การตำรวจสากลจึงเป็นคณะบุคคล ซึ่งมีศรัทธาที่จะปฏิบัติงานในขอบเขตที่กว้างขวางและระบบต่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อถือที่ได้ทำไว้เป็นรากฐานเท่านั้น

วิธีการประสานงาน

ก. ประการแรก การตำรวจสากลได้เพียรพยายามที่จะก่อตั้งศูนย์กลางติดต่อโดยตรง และเป็นไปโดยสม่ำเสมอระหว่างหน่วยงานปราบปรามระหว่างประเทศขึ้น

นอกจากนั้น องค์การตำรวจสากลยังส่งเสริมให้มีการติดต่อกันโดยตรงระหว่างประเทศโดยกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ เมื่อมีกรณีจำเป็นเกิดขึ้นในแต่ละคดี และในการประชุมสมัชชาใหญ่ประจำปี (ปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติดจะมีการพิจารณาทุกปี โดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้)

ข. ในหลวงประเทศปรากฏว่า งานในด้านการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานหลายฝ่าย ซึ่งไม่ขึ้นแก่กันและกัน (เช่นเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ที่เรียกว่า “gendarmes” ของประเทศฝรั่งเศส ศาลการ สรรพากร ฯลฯ, องค์การตำรวจสากล สนับสนุนว่าการประสานงานในระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามต่าง ๆ ภายในประเทศ เป็นไปอย่างดีแล้ว แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศจะมีหน่วยงานอีกหน่วยหนึ่งในแต่ละประเทศเรียกว่า “สำนักงานกลางแห่งชาติ” ซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ประสานงานกับ

- เจ้าหน้าที่ปราบปรามหน่วยอื่น ๆ ภายในประเทศ
- สำนักงานกลางของประเทศอื่น ๆ
- สำนักงานเลขาธิการขององค์การตำรวจสากล

ฉะนั้น หน่วยราชการทุกหน่วยที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษ จะต้องติดต่อกับสำนักงานกลางแห่งชาติในประเทศของตน และมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกับศูนย์กลางความร่วมมือระหว่างชาติ

สำนักงานเลขาธิการขององค์การตำรวจสากลในกรุงปารีส เป็นศูนย์กลางข่าวสารต่าง ๆ ตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ที่ได้รับจากประเทศภาคี

สำนักงานเลขาธิการจะจัดพิมพ์ประกาศสืบจับผู้ค้ายาเสพติดระหว่างประเทศและประกาศเตือนเกี่ยวกับผู้ค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ องค์การตำรวจสากลจะจัดทำรายงานเกี่ยวกับคดีกระทำผิดเฉพาะคดีขึ้น ทะเบียนประวัติขององค์การตำรวจสากลอาจจะนำมาใช้ประโยชน์ในคดีต่าง ๆ ได้ และดำเนินการเป็นศูนย์กลางข่าวสารเทคนิคและวิชาการไปพร้อมกันด้วย องค์การตำรวจสากลได้จัดพิมพ์ข้อแนะนำแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนจับกุมซึ่งไม่คุ้นเคยกับปัญหาเสพติดขึ้นใช้ด้วย ข้อแนะนำนี้มีแจกให้ประเทศต่าง ๆ ในจำนวนจำกัด

gendarmes หมายถึงหน่วยทหาร (ซึ่งสังกัดกระทรวงกลาโหม (Ministere de Armees) แต่ปฏิบัติหน้าที่ทางตำรวจด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญาระหว่างประเทศ เช่น ค้ายาเสพติด เป็นต้น

ประเทศภาคีจะส่งข่าวสารต่าง ๆ ไปยังสำนักงานเลขาธิการ ทั้งโดยการกรอกแบบฟอร์ม และโดยหนังสือโต้ตอบธรรมดา

ในกรณีที่ประเทศภาคี 2 ประเทศไม่สามารถที่จะดำเนินการติดต่อกันได้โดยตรง สำนักงานเลขาธิการก็จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางให้

วิธีการปฏิบัติงาน

การร่วมมือระหว่างประเทศของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สามารถกระทำได้เท่าที่เกี่ยวกับการลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษ คือ

(1) ขอให้ดำเนินการสืบสวนในประเทศอื่น ๆ ที่เป็นภาคีหรือขอความร่วมมือเป็นเฉพาะกรณีเกี่ยวกับคดี หรือเกี่ยวกับตัวบุคคลโดยเฉพาะ

(2) จัดพิมพ์หมายประกาศระบุพรรณของผู้ที่ต้องการจับกุมตัว หรือผู้ที่หลบหนี

(3) ขอความร่วมมือให้ดำเนินการสอดส่องระวังระไวบุคคลสำคัญในการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ (ก) ออกหมายประกาศระหว่างประเทศ (ข) ออกวารสารประจำภาคพื้นเกี่ยวกับผู้ลักลอบค้ายาเสพติดที่ดำเนินการในเขตภาคพื้น ในขณะที่มีวารสารที่มีข่าวสารเกี่ยวกับภูมิภาคตะวันออกกลางกับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แจกจ่ายอยู่ 2 ฉบับ

(4) จัดพิมพ์รายงานประจำเดือน โดยแยกเป็นตาราง โดยสรุปย่อความเกี่ยวกับเรื่องการลักลอบค้ายาเสพติดโดยเฉพาะ

(5) จัดส่งรายงานเกี่ยวกับคดีลักลอบค้ายาเสพติดในส่วนภูมิภาคต่าง ๆ

(6) อำนวยความสะดวกในการติดต่อโดยตรงระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามในประเทศต่าง ๆ เช่น เจ้าหน้าที่ผู้สืบสวนต้องการจะดำเนินการสืบสวนในประเทศอื่น สำนักงานกลางของตนก็อาจแนะนำไปยังสำนักงานกลางแห่งชาติของประเทศนั้นได้

(7) ช่วยให้ประเทศภาคีได้รับหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ โดยการตรวจสอบจากบัญชีรายชื่อเอกสารสิ่งพิมพ์ที่คัดเลือกแล้ว ซึ่งองค์การจะมีแนะนำให้ทุก ๆ 4 เดือน

(8) จัดให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามมีส่วนร่วมในการประชุมสัมมนาขององค์การตำรวจสากล (ตัวอย่างเช่น การสัมมนาว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ ณ กรุงปารีส ครั้งที่สี่ เมื่อปี 1974)

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ แม้ว่าจะไม่ครอบคลุมครบถ้วน แต่ก็รวมถึงบริการแทนทั้งหมดที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามต้องเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินการเกี่ยวกับคดีลักลอบค้ายาเสพติดให้โทษ ความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในปัจจุบัน

แม้ว่าสมรรถภาพและความกระตือรือร้นที่แสดงออกโดยปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปรามของทุกประเทศในการสกัดกั้นการลักลอบค้ายาเสพติดรุดหน้ามากขึ้นก็ตาม แต่การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้ายาเสพติดยังอยู่ในสถานะอันห่างไกลกว่าที่จะสามารถตัดรากถอนโคนลงไปได้ องค์การสหประชาชาติจึงมีบัญชาให้ คณะกรรมาธิการควบคุมยาเสพติดให้โทษระหว่างประเทศ (The International Narcotic Control Board) จัดทำอนุสัญญาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ คือ The Single Convention on Narcotic Drugs 1961 (ประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติทุกประเทศเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฯ นี้) โดยมีหลักและสาระสำคัญความว่า ประเทศภาคีสมาชิกแห่งอนุสัญญาฯ มีอำนาจพิจารณาพิพากษาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยใช้กฎหมายอาญาของประเทศนั้นได้ หากปรากฏตัวผู้กระทำความผิดอยู่ในดินแดนหรือราชอาณาจักรแห่งประเทศนั้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าประเทศนั้นจะเป็นประเทศเจ้าของท้องที่เกิดเหตุหรือประเทศผู้เสียหายหรือไม่ก็ตาม (ในกรณีที่ไม่มี การร้องขอให้ส่งผู้กระทำความผิดข้ามแดน หรือไม่มีสนธิสัญญาหรือสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกัน)

8. การกระทำความผิดเกี่ยวกับ การโจรสลัด (piracy)

โดยทั่วไป คำว่า “การโจรสลัด” มีความหมายตามที่เข้าใจกันอย่างธรรมดาสามัญแต่ในทางกฎหมายแล้ว เป็นเรื่องที่ต้องศึกษาและพิจารณาโดยละเอียด

ในเบื้องต้น ควรแยกพิจารณาข้อแตกต่างเกี่ยวกับความหมายระหว่างการโจรสลัดที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมต่อมวลมนุษย (jure gentium) อันเป็นความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศ (international law crimes) ประเภทหนึ่ง กับการโจรสลัดซึ่งเป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายภายใน ซึ่งทุกประเทศมีสิทธิที่จะบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการโจรสลัด เพื่อใช้บังคับแก่เรือในเขตน่านน้ำและอาณาเขตของตนโดยไม่จำเป็นต้องเป็นโจรสลัดตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศในทะเลหลวง กล่าวคือ ทุกประเทศทรงไว้ซึ่งสิทธิดังกล่าว แต่ไม่มีหน้าที่จะต้องบังคับตามสิทธินั้นและกฎหมายระหว่างประเทศมิได้กำหนดโทษของโจรสลัดไว้โดยเฉพาะเจาะจงแต่ให้ถือเป็นอำนาจของประเทศทั้งหลายที่จะทำการบังคับตามสิทธิตลอดจนกำหนดโทษ หรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือหลักกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับโจรสลัดวางหลักไว้ว่า ทุกประเทศย่อมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเหนือเรือที่ต้องหา หรือสงสัยว่ากระทำการเป็นโจรสลัด

ส่วนความหมายของคำว่า “การโจรสลัด” ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ โดยพิจารณาจากอนุสัญญากรุงเจนีวาว่าด้วยทะเลหลวง (The Geneva Convention on High Seas 1958) มาตรา 15 ซึ่งบัญญัติว่า “การโจรสลัดประกอบด้วยกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

1. การกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมาย โดยการใช้กำลัง การกักขัง หรือการกระทำอันเป็นการปล้นสดมภ์ ซึ่งกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ในทางส่วนตัวโดยลูกเรือหรือผู้โดยสารของเรือเอกชนและมุ่งกระทำ

(ก) ในทะเลหลวง ต่อเรือหรืออากาศยานอีกลำหนึ่ง หรือต่อบุคคลหรือทรัพย์สินในเรือ หรืออากาศยาน เช่นว่านั้น

(ข) ต่อเรือ อากาศยาน บุคคลหรือทรัพย์สินในที่ที่อยู่ภายนอกอำนาจของรัฐใด

2. การกระทำใด อันเป็นการเข้าร่วมโดยสมัครใจในการดำเนินการของเรือ

3. การกระทำอันเป็นการยุยงหรืออำนวยความสะดวกโดยเจตนาต่อการกระทำที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1 หรืออนุวรรค 2 ของมาตรานี้”

อนึ่ง ตามรายงานการค้นคว้าและวิจัยทางด้านกฎหมายระหว่างประเทศ (research into International Law) ของ Harvard Law School 1932, มาตรา 3 (1) กำหนดความหมายไว้ว่า “การโจรสลัดคือ การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งกระทำขึ้นในสถานที่ที่มีได้อยู่ภายใต้อำนาจแห่งดินแดนของรัฐใดรัฐหนึ่ง อันได้แก่ การกระทำความดังจะกล่าวนี คือ

การกระทำโดยใช้กำลังหรือกระทำการปล้นสดมภ์ด้วยเจตนาที่จะปล้น ข่มขืน ทำร้าย กักขัง คุมขัง หรือฆ่าผู้ใดหรือด้วยเจตนาที่จะลักทรัพย์หรือทำลายทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ส่วนตัวปราศจากมูลจะอ้าง สิทธิโดยชอบ หากเข้าลักษณะที่ว่า การกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับการจู่โจมในทะเลหรือจากทะเล หรือในอากาศ หรือจากอากาศ หรือในลักษณะที่ว่า การกระทำนั้นเกี่ยวข้องกับการจู่โจมซึ่งเริ่มเกิดขึ้นจากบนเรือ ไม่ว่าเรือลำนั้นหรือเรือลำนั้น ให้ถือว่าเป็นเรือโจรสลัดหรือเรือที่ไม่ปรากฏสัญชาติ หรือสถานะทางกฎหมาย”

และ Oppenheim นักกฎหมายระหว่างประเทศที่มีชื่อเสียงได้แสดงความเห็นไว้ว่าการโจรสลัดคือ การกระทำโดยใช้กำลังอันปราศจากอำนาจที่จะกระทำต่อบุคคล หรือทรัพย์สินในทะเลหลวงซึ่งกระทำโดยเรือเอกชน (ส่วนตัว) ต่อเรืออีกลำหนึ่ง หรือโดยลูกเรือที่เป็นกบฏต่อเรือที่ตนสังกัด

นอกจากความผิดตามกฎหมายระหว่างประเทศประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังรวมถึงความผิดอีกประเภทหนึ่ง เรียกว่า อาชญากรรมสงคราม (War crimes) และอาชญากรรมต่อมนุษยชน (crimes against humanity) สำคัญแห่งการกระทำที่เรียกว่า อาชญากรรมสงคราม คือ การละเมิดกฎหมายหรือประเพณีการทำสงคราม ซึ่งรวมทั้งแต่ไม่จำกัดเฉพาะการฆ่าคนตายทารุณกรรม หรือเนรเทศเข้าค่ายใช้งานหรือเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่น ต่อพลเมืองของหรือในอาณาเขตที่ยึดครอง ฆ่าหรือทรมานเชลยศึก หรือบุคคลในทะเลหลวง ฆ่าบุคคลที่ยึดตัวไว้เป็นประกัน ปล้นสาธารณะสมบัติ หรือทรัพย์สินเอกชน ทำลายโดยปราศจาก

ความปรารถนาต่อนครเมือง หมู่บ้าน หรือการทำลายโดยปราศจากความจำเป็นในทางทหาร (ขอให้ดูรายละเอียดจากคดีนูเรมเบิร์ก ในภาคผนวก ตัวอย่างย่อคดีต่าง ๆ ประกอบ)

สาระสำคัญแห่งการกระทำที่เรียกว่า อาชญากรรมต่อมนุษยชนคือ ฆ่าคนตาย ฆ่าคนทรมานมาก ๆ เอาคนลงเป็นทาส เนรเทศหรือกระทำการโดยปราศจากมนุษยธรรมต่อพลเมืองที่เป็นพลเมือง หรือกระทำการทารุณเพราะเหตุทางการเมือง เชื้อชาติ หรือศาสนา เมื่อการกระทำหรือทารุณกรรมนั้น เป็นการกระทำหรือสืบเนื่องมาจากการกระทำอันเป็นความผิดที่เข้าลักษณะความผิด ต่อความสงบ หรืออาชญากรรมสงคราม (ขอให้ดูคดี Adolf Eichman ในภาคผนวก, ตัวอย่างย่อคดีต่าง ๆ ประกอบ)

ความร่วมมือระหว่างประเทศในการปราบปรามอาชญากรรม โดยสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษ

การพัฒนาของการร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อปราบปรามอาชญากรรมอันอาจถือได้ว่าเป็นกลไกหรือก้าวใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญา คือ การโอนตัวนักโทษ ซึ่งมักกระทำเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ เรียกว่า “สนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษ” (Treaty on the Cooperation for the Execution of Penal Sentences)

หลักการและเจตนารมณ์แห่งการทำสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษระหว่างประเทศ

เกิดขึ้นโดยสืบเนื่องจากการพิจารณาถึงกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในเรื่องที่เกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศ และด้วยความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมความพยายามร่วมกันในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายและการบริหารงานทางด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อร่วมมือกันในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาในคดีอาญา โดยให้ผู้กระทำรับโทษจำคุก กักขังหรือการทำให้ปราศจากอิสรภาพในรูปแบบอื่นในประเทศซึ่งผู้กระทำผิดนั้นเป็นคนชาติ อันจะเป็นการช่วยให้การแก้ไขให้ผู้กระทำผิดนั้นสามารถกลับเข้าไปอยู่ในสังคมต่อไปเป็นผลสำเร็จได้

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน มีสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษที่ประเทศไทยทำไว้กับต่างประเทศอยู่ 5 ฉบับ คือสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษระหว่างประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส คานาดา สเปน และอิตาลี โดยสนธิสัญญาทั้ง 5 ฉบับนี้มีการลงนามแล้ว แต่ยังมีได้มีการให้สัตยาบัน (เฉพาะสนธิสัญญา ระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศส เพิ่งได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาไทย เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2527) ส่วนสนธิสัญญาระหว่างไทยกับคานาดา สเปน และอิตาลีผ่านสภาย เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2527 และสนธิสัญญาทั้ง 5 ฉบับมีประกาศใช้เป็นพระราชบัญญัติในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 101 ตอน 132 วันที่ 27 กันยายน 2527 เรียกว่า พ.ร.บ. การปฏิบัติเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศในการดำเนินการตามคำพิพากษา คดีอาญา พ.ศ. 2527

หลักเกณฑ์และสาระสำคัญโดยทั่วไปของสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษระหว่างประเทศจะมีอยู่อย่างใดนั้น ต้องอาศัยการศึกษาพิจารณาเพียงเคียงพร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตจากเจตนารมณ์และรายละเอียดของสนธิสัญญา ระหว่างประเทศแต่ละฉบับประกอบกัน จึงขอนำเอาสนธิสัญญาการโอนตัวนักโทษ (ความร่วมมือในการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาในคดีอาญา)

ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งทำ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2525 (ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาไทยเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2527) มาเป็นตัวอย่างหลักเพื่อประกอบการศึกษาพิจารณาเทียบเคียงพร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตในเรื่องนี้ ดังความปรากฏต่อไปนี้

ข้อ 1

บทนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของสนธิสัญญานี้

1. “รัฐผู้โอน” หมายถึง ภาควิทยุที่โอนตัวผู้กระทำความผิดให้
2. “รัฐผู้รับ” หมายถึง ภาควิทยุที่รับโอนตัวผู้กระทำความผิด
3. “ผู้กระทำความผิด” หมายถึง บุคคลที่ถูกลงโทษที่อยู่ในอาณาเขตของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งได้ถูกพิพากษาว่าได้กระทำความผิดทางอาญา และถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุก กักขัง หรือทำให้ปราศจากอิสรภาพในรูปแบบอื่น หรือได้รับการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขการคุมความประพฤติหรือการดูแลโดยไม่มีการกักขังในรูปแบบอื่น ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงผู้ที่ถูกกักขังควบคุม หรืออยู่ใต้การดูแลตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของรัฐผู้โอนด้วย

ข้อ 2

ขอบเขตการใช้สนธิสัญญา

การใช้สนธิสัญญานี้ให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. ความผิดซึ่งผู้กระทำความผิดที่จะถูกโอนตัวได้ถูกพิพากษาให้ลงโทษนั้น เป็นความผิดทางอาญา ซึ่งอาจถูกลงโทษได้ในรัฐผู้รับ หากความผิดนั้นได้กระทำขึ้นในรัฐผู้รับ เงื่อนไขข้อนี้จะต้องไม่ตีความว่า ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของภาคีทั้งสองฝ่ายนั้นต้องตรงกันในเรื่องที่ไม่กระทบกระเทือนต่อองค์ประกอบสำคัญของความผิด เช่น ในเรื่องปริมาณของทรัพย์สินหรือเงินซึ่งถูกเอาไปหรือครอบครอง หรือเรื่องเขตอำนาจศาล เช่น การกระทำความผิดทางอาญาระหว่างมลรัฐ
2. ผู้กระทำความผิดที่จะถูกโอนตัวจะต้องเป็นคนชาติของรัฐผู้รับ
3. ผู้กระทำความผิดที่จะถูกโอนตัวจะต้องไม่ทำความผิด

ก. ต่อความมั่นคงภายในหรือภายนอกรัฐ
ข. ต่อประมุขของรัฐผู้โอน หรือต่อสมาชิกในครอบครัวของประมุขของรัฐผู้โอน
หรือ

ค. ต่อกฎหมายคุ้มครองสมบัติที่มีค่าทางศิลปของชาติ

4. ในขณะที่ร้องขอให้มีการโอนตัวผู้กระทำผิดนั้น จะต้องมิโทษเหลือให้ผู้กระทำผิดรับโทษต่อไปอีกไม่น้อยกว่า 1 ปี

5. ไม่มีการดำเนินคดีต่อหรือการดำเนินคดีอื่นที่เกี่ยวกับความผิดนั้น หรือเกี่ยวกับความผิดอื่นค้างอยู่ในรัฐผู้โอน

6. ในกรณีที่เป็นโทษจำคุก กักขัง หรือการทำให้ปราศจากอิสระภาพในรูปแบบอื่น ผู้กระทำผิดในขณะที่โอนตัวจะต้องได้รับโทษในรัฐผู้โอนเป็นระยะเวลาขั้นต่ำของโทษตามคำพิพากษามาแล้วระยะเวลาหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของรัฐผู้โอน

7. การโอนตัวอาจจะถูกปฏิเสธ หาก

ก. รัฐผู้โอนพิจารณาเห็นว่า การโอนตัวจะกระทบกระเทือนต่ออธิปไตย ความมั่นคง หรือต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองของตน หรือ

ข. ผู้กระทำผิดเป็นคนชาติของรัฐผู้โอนด้วย

ข้อ 3

วิธีการโอนตัวผู้กระทำผิด

1. ภาติฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจแจ้งให้ผู้กระทำผิดซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของสนธิสัญญานี้ฉบับนี้ทราบสาระสำคัญของสนธิสัญญานี้

2. การโอนตัวผู้กระทำผิดตามสนธิสัญญานี้ทุกครั้ง ให้เริ่มโดยรัฐผู้รับร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรผ่านวิธิต่างการทูตไปยังรัฐผู้โอน หากรัฐผู้โอนเห็นชอบด้วยกับคำร้องขอนั้นแล้ว จะต้องแจ้งไปยังรัฐผู้รับโดยผ่านวิธิต่างการทูต และเริ่มดำเนินวิธีการเพื่อเป็นผลให้โอนตัวผู้กระทำความผิด

3. ในการตัดสินใจที่จะโอนตัวผู้กระทำผิด ภาติแต่ละฝ่ายจะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

ก. ความเป็นไปได้ว่าการโอนตัวผู้กระทำผิดจะช่วยให้ผู้กระทำผิดนั้นมีโอกาสที่จะกลับตัวเป็นคนดียิ่งขึ้น หรือมิฉะนั้นก็เป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำผิดนั้นมากที่สุด และ

ข. ลักษณะและความรุนแรงของการกระทำความผิด รวมทั้งผลของการกระทำความผิดที่กระทบกระเทือนต่อรัฐผู้โอนและรัฐผู้รับ ตลอดจนเหตุแวดล้อมอื่นใดที่ทำให้การกระทำความผิดนั้นบรรเทาเบาบางลง หรือรุนแรงขึ้น

4. จะไม่มีการโอนตัวผู้กระทำผิด เว้นแต่
 - ก. ผู้กระทำถูกพิพากษาให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต
 - ข. โทษที่ผู้กระทำผิดกำลังรับอยู่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอน หรือผู้ที่มีอำนาจกำหนดระยะเวลาดังกล่าวได้กำหนดระยะเวลาไว้แล้ว หรือ
 - ค. ผู้กระทำผิดนั้น ถูกลงโทษกักขัง ควบคุม หรืออยู่ใต้การดูแลตามกฎหมายว่าด้วยการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของรัฐผู้โอน
5. รัฐผู้โอนจะต้องส่งเอกสารให้แก่รัฐผู้รับแจ้งความผิดที่ผู้กระทำผิดถูกพิพากษาลงโทษกำหนดวันพ้นโทษ ระยะเวลาที่ผู้กระทำผิดได้รับโทษมาแล้ว ตลอดจนประโยชน์อื่น ๆ ที่ผู้กระทำผิดมีสิทธิได้รับอันเนื่องมาจากการทำงาน ความประพฤติหรือระยะเวลาที่ถูกคุมขังก่อนถูกพิพากษาลงโทษ
6. รัฐผู้โอนจะต้องส่งสำเนารับรองถูกต้องของคำพิพากษาและคำสั่งลงโทษทั้งหมดที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิดนับจากวันที่ผู้กระทำผิดถูกขังในรัฐผู้โอนให้แก่รัฐผู้รับ เมื่อรัฐผู้รับพิจารณาเห็นว่าข้อสนเทศดังกล่าวยังไม่เพียงพอ รัฐบาลอาจจะขอข้อสนเทศเพิ่มเติมได้
7. การส่งมอบตัวผู้กระทำผิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้โอนให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับนั้น จะกระทำ ณ สถานที่ภายในดินแดนของรัฐผู้โอนตามที่ภาคีทั้งสองฝ่ายเห็นชอบกัน หากรัฐผู้รับประสงค์ รัฐผู้โอนจะต้องเปิดโอกาสให้รัฐผู้รับตรวจสอบก่อนการโอนตัวผู้กระทำผิด โดยเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งตามกฎหมายของรัฐผู้รับ ว่าผู้กระทำผิดได้ให้ความยินยอมในการโอนตัวด้วยความสมัครใจ และด้วยความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงผลของการโอนตัวนั้น

ข้อ 4

การคงไว้ซึ่งอำนาจศาล

ในส่วนที่เกี่ยวกับคำพิพากษาที่จะต้องบังคับตามกฎหมายได้สนธิสัญญานี้ รัฐผู้โอนจะยังคงไว้ซึ่งอำนาจศาลแต่ผู้เดียวในส่วนที่เกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลของตน คำสั่งลงโทษซึ่งสั่งโดยศาลของตน และวิธีการเกี่ยวกับการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกคำพิพากษา หรือ คำสั่งลงโทษซึ่งออกโดยศาลของตน รัฐผู้รับเมื่อได้รับแจ้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกคำพิพากษาหรือคำสั่งลงโทษดังกล่าวใด จะต้องดำเนินมาตรการเพื่อให้บังเกิดผลตามนั้น